

GORSKI

popotnik

Na drugi strani je
vabilo na Zbor članov!

Revija planinskega društva LPP
Leto XXXVII, februar 2017

št.

1

**Vse članice, člane in simpatizerje Planinskega društva LPP
vljudno vabimo na 43. redni letni
zbor članov,**

**ki bo v petek, 24. februarja 2017, s pričetkom ob 18. uri
v restavraciji EL CLASICO (Modra hiša),**

Bravničarjeva 13, Ljubljana Šiška (poleg Porsche Slovenija).

**Po uradnem delu zbora z ustaljenim dnevnim redom in volitvami
predsednika ter novih članov organov društva bo večerja z zabavo.
Priporočen prostovoljni prispevek za stroške zbora članov je 3 €.**

VABLJENI!

**Predsednik Planinskega društva LPP
Tomaž Rusimovič**

UVODNIK	4
SPREMEMBA IMENA DRUŠTVA JE ZAKLJUČENA, ZAČENJA SE VSEBINSKA PRENOVA DRUŠTVA	
KAM GREMO	5
VELIKI VRH – KOŠUTA (2088 m), 11. 3. 2017	
LUBNIK (1025 m), MIMO STAREGA GRADU, 25. 3. 2017	
PUFIJEV POHOD NA ČEMŠENIŠKO PLANINO, 8. 4. 2017	
MOZIRSKÉ PLANINE – GOLTE, 29. 4. 2017	
LANŽEVICA (2003 m), 6. 5. 2017	
GOLICA, Z ROŽICAMI POSTLANA, 12. 5. 2017	
VRH KORENA (1999 m) – KROŽNA POT KRIŠKA PLANINA-KOŠUTNA-KOMPOTELA-VRH KORENA-VELIKI ZVOH-KRVAVEC-KRIŠKA PLANINA, 20. 5. 2017	
JALOVEC (2645 m) – ČEZ KOTOVO SEDLO, 22. 7. 2017	
IZLETI PO TUJINI	
SEVERNI VELEBIT, 22. 6. 2017 – 24. 6. 2017	
PLANINARJENJE PO KORZIKI, 19.–29. 7. 2017	
BOSNA – PLANINARJENJE IN RAFTING PO TARI, 26.–30. 8. 2017	
PLAN SREDINIH (UPOKOJENSKIH) IZLETOV PD LPP V LETU 2017	
STROKOVNI ČLANKI	15
ZAMENJAVA PLANINSKE IZKAZNICE ZARADI SPREMEMBE IMENA DRUŠTVA	
KAJ STORITI, KO NAS BOLI KOLENO?	
MLADINSKI KOTIČEK	16
MLADINSKI ODSEK PD LPP – PLAN ZA LETO 2016/2017	
IZLET NA MENGEŠKO KOČO	
TAMAR	
USKOVNICA	
UČENCI OŠ OSKAR KOVAČIČ NA BLEDU, 2. 4. 2016	
UČENCI OŠ OSKAR KOVAČIČ NA POHORJU, 20. 5. 2016	
UČENCI OŠ OSKAR KOVAČIČ NA VELIKI PLANINI, 8. 10. 2016	
KJE SMO BILI	23
POHODNA POT PO GOLTEH – BOSKOVEC (1587 m), 7. 9. 2016	
KRVAVA PEČ – VRBCA –	
IŠKI VINTGAR, 21. 9. 2016	
SNEGA NA SNEŽNIKU RES ŠE NI BILO...	
SPOMINI	
TRIGLAV – TRI GENERACIJE NAENKRAT	
VOLNIK IN KOSTANJI Z NAŠIMI SPDT PRIJATELJI	
VTISI S 40. POHODA NA TRIGLAV, 19.–21.8.2016	
ZANIMIVOSTI	36
ČLANARINA PZS ZA LETO 2017 – MINIMALNE SPREMEMBE	
KAJ JE NOVEGA NA NAŠI KOČI	
DELOVNA AKCIJA NA PLANINI PRI JEZERU, 27. 10.2016	
PREŽIVITE DEL DOPUSTA NA PLANINI PRI JEZERU	
KO TI MAIL POBOŽA DUŠO	
SMEH NI GREH	

GORSKI

Popotnik

Leto XXXVII / št. 1, februar 2017

ISSN 2232-397X.

Natisnili smo: 400 izvodov

Izdaja:

PLANINSKO DRUŠTVO LPP,
Celovška cesta 160,
1000 Ljubljana,

Tel.: 01 58 22 751,

gsm: 031 259 156

mail: pdlpp1974@gmail.com

url: <http://www.pdlpp.si>

Nina Miklič, e-mail:

nina.miklic@lpp.si

Uradne ure, vsak četrtek od 9. do 11.
in od 16:30 do 18:30 ure

Zanj:

TOMO RUSIMOVICH, predsednik

Prispevke pošiljati na:

silva.papez@lpp.si

Odgovorni urednik:

TOMO RUSIMOVICH

Uredniški odbor:

TOMO RUSIMOVICH

BOJANA BURNIK

ENES HALILOVIC

Tehnično uredništvo:

SILVA PAPEŽ

SLAVKO KRUŠNIK

GREGOR GERČAR

Jezikovni pregled:

SILVA PAPEŽ

SLAVKO KRUŠNIK

Zunanji sodelavec:

TISKARSKI ŠKRAT

Oblikovanje in prelom:

FRANCI NOVAK

Grafična priprava za tisk in tisk:

PARTNER GRAF D.O.O.

Fotografija na naslovnici:

Planina pri Jezeru, decembra 2016,

foto: Tomaž Rusimovič

SPREMEMBA IMENA DRUŠTVA JE ZAKLJUČENA, ZAČENJA SE VSEBINSKA PRENOVA DRUŠTVA

TOMO RUSIMVIČ

Letu prenove imena društva, ki ni bila mačji kašelj, sledi še vsebinska prenova. Prenova oziroma sprememba imena planinskega društva je bila predvsem tehnično zahteven projekt, saj je bilo potrebno spremeniti ime v pravilniku, na Upravni enoti Ljubljana, v banki, na Planinski zvezi, na kombiju in še bi lahko našteval. Zadnje dejanje te preobrazbe pa morate storiti vi, dragi člani, to je zamenjava vaše planinske izkaznice, da boste tudi s tem pokazali, da ste LPPjevci (Lepi Pridni Planinci). V članku in na spletni strani je opisan postopek, kako to storite sami preko spletne strani PZS, ali pa novo izkaznico naročite v društveni pisarni pri plačilu članarine. Upam, da vam 2 evra, ki ju morate za spremembo nameniti, ne bo prevelik strošek.

Kot pred mnogimi leti, smo letos zopet nabavili tople flise z novim našitkom našega planinskega društva. Zaslužni člani in aktivni funkcionarji, ki so se izkazali v preteklem mandatu, jih bodo dobili zastonj, ostalo članstvo pa jih lahko dobi v društveni pisarni ali na zboru članov. Flisi so solidne znamke Russell, temno modre barve, 100 % poliester, odporen proti muckanju, gramature 320 g/m². Na voljo so moški in ženski kroji z našitim emblemom našega društva po enotni ceni 20 €. Lahko pa si kupite le našitek z društvenim logotipom po ceni 2 € ali našitek PLANINSKO DRUŠTVO LPP po ceni 1 € in ga sami prišijete na planinska oblačila.

Vsebinska prenova delovanja društva pa je težji oreh in bo uspela le, če bomo v organe društva uspeli izvoliti ljudi z iskrico v očeh, z novimi idejami, s pripadnostjo in motiviranostjo, da vložijo svoje znanje in čas v prenovu in razvoj našega planinskega društva. V preteklih letih so nekatera področja zaradi neaktivnosti načelnikov in posledično tudi odsekov stagnirala. Zaostanek se pozna na področju markacijske dejavnosti, na področju društvene dokumentacije (Organizacija in poslovanje), na promociji naše koče in na vodniški dejavnosti; vodniki so se postarali in rabijo podmladek. Kar smo mogli, smo postorili drugi, vendar se vseh dejavnosti ni dalo obdržati na zeleni veji. Sam imam že dalj časa idejo o širitvi našega

društva v okviru podjetij Javnega holdinga Ljubljana, ki bi lahko bil zaledje za nove člane in nove funkcionarje društva. S spremembo imena smo si olajšali ta pristop in direktor LPP Peter Horvat mi je zagotovil vso podporo pri izvedbi te ideje. Torej, počakajmo, da se formira nov upravni odbor in bomo čez eno leto videli, kako nam gre vsebinska prenova Planinskega društva LPP. Upanje umre predzadnje!

PLANINSKO DRUŠTVO LPP

VELIKI VRH – KOŠUTA (2088 M), 11. 3. 2017

STANISLAV KRAGELJ

Zborni mesto: ob 5.00 h pred sedežem društva LPP na Celovški cesti 160 v Ljubljani (pred LPP-jem)

Izhodišče: parkirišče pod Matizovcem (1072 m)

Zahtevnost: zahtevna snežna pot

Čas hoje: 5 h

Način prevoza: kombi in osebni avtomobili

Priporočena oprema: dereze, cepin, pohodne palice (s širokimi krpicami), čelada, udobni gorniški čevlji, oblačila primerna vremenu in letnemu času, zaščita za sonce/dež/veter, malica in pijača iz nahrbtnika, potrjena članska izkaznica

Kratek opis:

S parkirišča pod Matizovcem se usmerimo proti Domu na Kofcah (1488 m) in naprej po poti proti Velikemu vrhu. Povratak po isti poti.

LUBNIK (1025 M), MIMO STAREGA GRADU, 25. 3. 2017

JANEZ MEDVED

Zborni mesto: pred sedežem društva LPP na Celovški cesti 160 v Ljubljani (pred LPP-jem)

Izhodišče: Škofja Loka

Čas hoje: 5 h

Zahtevnost: Lahka označena pot

Opis poti:

Od Loškega gradu nas pot pripelje do razgledne plošče na Kranclju. Potem nadaljujemo do domačije Grebenar, od koder vzpon nadaljujemo po makadamski cesti v smeri Lubnika. Po krajšem vzponu stopimo v gozd, kjer se cesta spremeni v kolovoz. Sledi nekaj minut hoje skozi gozd, nato pa se pot spusti do bližnje ceste, ki vodi od Škofje Loke proti Gabrovem in Breznici. Cesto dosežemo ravno na serpentinah, kjer je nekaj parkirišč, mi pa pot nadaljujemo desno v smeri Starega gradu. Od gradu se vrnemo na razpotje, nato pa nadaljujemo v smeri Lubnika. Pot naprej preči poseko, nato pa preide v gozd, kjer zavije desno ter se prične strmeje vzpenjati. Po nekaj minutah strmina popusti in priključimo se poti čez Lužo.

Nadaljujemo desno, pot pa nas iz gozda pripelje na travnato pobočje, s katerega se nam odpre lep razgled. Pot naprej preči kratek pas gozda ter nas za tem pripelje na širok kolovoz, po katerem se sprehodimo do vasi Gabrovo. Skozi vas sledimo markacijam, nas pa pot sprva vodi po asfaltni, nato pa še po makadamski cesti. Nad vasjo pot zapusti cesto in zavije rahlo desno v gozd, skozi katerega se prične strmo vzpenjati. Višje se pot postopoma položi ter se čez čas priključi širokemu kolovozu, katerega pa markirana pot nekajkrat preči. Sledi še nekaj minut hoje in pot, ki se zmerno do strmo vzpenja, nas hitro pripelje na vrh Lubnika.

SREČANJE Z SPD TRST, 26. 3. 2017

TOMO RUSIMOVICH, HERMAN REDNAK

Letošnje srečanje članov pobratenih planinskih društev SPD Trst in PD LPP organizirajo naši pobrateni prijatelji iz Trsta. Zamislili so si pohod po Miljskih hribih oziroma ogled znamenitosti ob Graničarski poti ter ogled Starih Milj. Ker še nisem prejel dokončnega programa, pišem opis pohoda po občutku in informacijah z Googla. Konkreten program našega srečanja bomo objavili na naši spletni strani. Pohod ne bo zahteven, saj bo zmerne hoje le za kake 4 ure.

Opis znamenitosti na poti, ki jih bomo mogoče videli:

Pot nas bo vodila skozi vinograde, Ressler gaj, Barižone, Kolomban do Starih Milj v Italiji, kjer si bomo verjetno ogledali arheološki park in cerkvico. Miljski hribi so polotok med Koprskim in Miljskim zalivom, ki ga pod grebenom na severni strani deli državna meja med Slovenijo in Italijo. Na naši strani je največji kraj Ankaran, na italijanski pa Milje (Muggia).

V času avstrijske in italijanske nadoblasti je območje doživelo gospodarski razcvet, saj ga takrat ni delila meja. Najnovejša meja je bila vzpostavljena leta 1954 in je povzročila, da so se pobočja na severni strani močno spremenila. Zamenjalo se je prebivalstvo, zamrle so gospodarske dejavnosti. Obmejna zaprtost je povzročila razraščanje gozda, in zato se je v veliki meri ohranilo bogastvo naravne in kulturne dediščine (kamnolomi peščenjaka, prazgodovinska gradišča). Miljske hribe sestavljajo menjajoče se plasti peščenjaka in laporja, kar imenujemo fliš ali sovdan. Najvišja vzpetina je Kaštelir, 244m nad morjem, kjer je tudi ostanek gradišča. Padec meje po osamosvojitvi Slovenije nam je približal svet, ki je bil prej mnogo let rezerviran samo za graničarje in prebežnike. V arheološkem parku v Starih Miljah je razviden

kontinuiran razvoj naselja od gradišča (železna doba) prek rimskega Castrum Muglae (Grič z uravnanim vrhom) in srednjeveškega Monticula do sodobnih Milj, ki že več stoletij tekmujejo s sosodnjim Trstom. Leta 1420 so se Milje priključile Beneški republiki, Trst pa Avstriji. Takrat so se ljudje začeli seliti pod hrib, ob morje. Po letu 1354 je bilo naselje na vrhu hriba popolnoma požgano, nekateri prebivalci pa so do omenjenega časa še kar vztrajali. Vredna ogleda je prekrasna cerkvica – bazilika Sv. Marije vnebovzete z zanimivo čitalnico (prižnico) iz 8. stoletja. Zgrajena je bila med 5. in 6. stoletjem in kasneje predelana. Od tu je prekrasen pogled na Trst, njegovo široko zaledje s hribi, vse do vršacev v ozadju. Naslednja značilnost je Ressler gaj, to je zaščiteno območje pod Barižoni, na Jurjevem hribu, z najvišjo točko 109 m, skozi katero poteka naravoslovna učna pot. Ime je dobil po češkem izumitelju ladijskega vijaka Josefu Ressleru (1793–1857), ki je živel v Trstu in se intenzivno ukvarjal tudi z obnovo gozdov in pogozdovanjem Krasa in Istre. V gaju so vidni ostanki ukrivljenih dreves – hrastov, ki so jih Benečani gojili za izdelovanje ladij. Na južni strani je največji sklenjen nasad oljk v Sloveniji.

BEGUNJŠČICA (2060 M), 1. 4. 2017

STANISLAV KRAGELJ

Zborni mesto: ob 5.00 h pred sedežem društva LPP na Celovski cesti 160 v Ljubljani (pred LPP-jem)

Izhodišče: Ljubelj (1058 m)

Zahtevnost: zahtevna snežna pot

Čas hoje: 5–6 h

Način prevoza: kombi in osebni avtomobil

Priporočena oprema: dereze, cepin, pohodne palice (s širokimi krpicami), čelada, udobni gorniški čevlji, oblačila, primerna vremenu in letnemu času, zaščita

za sonce/dež/veter, malica in pijača iz nahrbtnika, potrjena članska izkaznica

Kratek opis:

S parkirišča Ljubelj se usmerimo po smučišču proti Domu na Zelenici (1536 m) in naprej po Šentanskem plazu na greben Begunjščice. Nadaljujemo po grebenu na vrh Begunjščice. Povratek po isti poti.

PUFIJEV POHOD NA ČEMŠENIŠKO PLANINO, 8. 4. 2017

TOMO RUSIMOVIČ, HERMAN REDNAK

Za tiste, ki ne poznajo našega spominskega pohoda, poimenovanega Pufijev pohod, sledi kratka razlaga. Pohod je bil zastavljen v spomin na našega izredno aktivnega člana Francija Lapuha – Pufija, ki je bil doma iz Kisovca in je poleg na Planino pri Jezeru nadvse rad zahajal tudi na Čemšeniško planino. Tja je rad povabil tudi svoje planinske prijatelje iz društva, zlasti v času cvetenja »kronc« in rasti čemaža.

Izhodišče bo tako kot vsako leto na Trojanah, kjer bomo po jutranji kavici in krofu začeli naš pohod.

Za jutranje ogrevanje jo bomo mahnili mimo Šentgotarda malo po cesti malo po stezah proti Prvinam, kjer leži eno od manjših smučišč, ki verjetno tudi to zimo ne obratuje. Na sever se nam bo odprl lep razgled proti Uršlji gori in Peci na Koroškem. Ne preveč strma pot nas bo nato peljala naprej po bukovem gozdu, poraslem s čudovito zeleno preprogo čemaža, ki ga je tu zares v izobilju. Upam, da bodo čemažu delale družbo tudi kronce.

Ko bomo prispeli na greben Čemšeniške planine, se nam bo na jug odprl pogled na Zasavsko dolino, ki jo zaključuje pogorje z zasavskim Triglavom Kumom, ki s svojim oddajnikom in cerkvijo izstopa sredi Zasavskega hribovja. Hoja po grebenu je relativno kratka in kmalu

prispemo do koč na Čemšeniški planini, ki leži na južni strani planine v zavetju mogočnega bukovega gozda. Če nam bo vreme naklonjeno, se bomo dobro uro martinčkali pred koč in okušali njeno gostoljubje. Pa tudi dobra domača malica iz nahrbtnikov ali iz koč se bo prilegla.

V nadaljevanju našega pohoda se bomo spustili nazaj po grebenu in pri odcepu za Čemšenik zavili v Zagorsko dolino. Spust do spodnje postaje tovarne žičnice, kjer nas bo čakal kombi, bo hitro minil, in zapeljali se bomo do lovskega doma na Klančičah, kjer bo postanek (imajo tudi dobro kuhinjo!) in verjetno srečanje s sorodniki Franca Lapuha – Pufija.

Nato pa po ustaljeni poti do pokopališča v Zagorju, kjer bomo grob našega Pufija okrasili s planinskim cvetjem in prižgali tudi kakšno svečko; enako bomo storili tudi pri grobu našega priljubljenega pokojnega predsednika Janeza Drnovška.

Upam, da se boste odzvali vabilu in preživeli lepo soboto ob spominih na našega priljubljenega člana Pufija, ki mu posvečamo tokrat že 22. pohod.

38. POHOD ŠTAMPETOV MOST 22. 4. 2017

FRANC BERGANT, JANEZ LENARŠIČ

Planinsko društvo Železničar organizira že 38. pohod na Štampetov most, katerega se bo udeležilo tudi naše društvo planinsko društvo.

Program izleta:

Pohod bomo začeli na železniški postaji Verd, od koder se bomo spustili do spomenika (Štampetov most) – 1. Kontrolna točka - okrog 30 min. hoje. Od tu bomo zavili v gozd do 2. kontrolne točke TV-17 (kurirska postojanka; čaj) – okrog 1 ura 30 minut. Dalje vodi pot čez Zavrh (3. kontrolna točka) – 1 ura 30 minut in nato do Pokojišča (4. kontrolna točka; čaj in sadje) – 15

minut. Sledi spust v smeri Borovnice, nato zavijemo desno proti Laščam (5. kontrolna točka) – okrog 40 minut. Od tu se po dobrih 30 minutah hoje spustimo na železniško postajo v Borovnici (čaj, piškoti).

Pot: je lahka, priporočamo pohodne palice.

Oprema: pohodni čevlji; upoštevati je potrebno še vremenske razmere.

Hrana in pijača: iz nahrbtnika.

Na izbranih točkah ima PD organizirano ponudbo pijače.

Skupna dolžina: 5 – 6 ur (s postanki).

ŠTARTNINA: 5 EUR (V stroške je vštet prevoz z muzejskim vlakom do Verda, povratek z rednim vlakom ter tri krat čaj, sadje...). Za otroke do 12 let je brezplačno.

MOZIRSKE PLANINE – GOLTE, 29. 4. 2017

SONJA MODLIC IN MARINKA KOŽELJ STEPIC

Zahtevnost: lahka pot

Čas hoje: 4-5 ur

Oprema: dobra planinska obutev, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti vetru, mrazu in morebitnemu dežju, nekaj hrane in brezalkoholne pijače. Do planinske kočice bomo prišli šele v zgodnjih popoldanskih urah.

Odsek za varstvo gorske narave pri našem društvu organizira izlet po Mozirskih planinah – po Golteh. Izlet je namenjen spoznavanju gorske narave, kraške visokogorske planote in planinskega rastja.

V turizmu je to pogorje bolj znano pod imenom Golte. Tako se je že od nekdaj imenoval severozahodni del

vršne planote, ki je vodoprepusten oziroma kraški. Med domačini in planinci pa je v veljavi ime Mozirske planine. To je zaradi planšarij, ki so ali so bile v lasti kmetov na Mozirski strani.

Gre za tipično gorsko planoto, enako, kot sta Velika planina ali Menina. Višina planote se giblje med 1200 m in 1500 m. Ker planoto gradijo tektonsko prepustni apnenci, je površje kraško razjedeno. Pestro pokrajinsko podobo ustvarjajo številne vrtače, suhe doline, brezna in jame. Poleg kraških jam je tukaj več snežnic ali ledenic, to je jam, kjer se v glavnem celo leto zadržuje sneg ali led. Znana je jama Ledenica blizu Mozirske kočice.

Nad opisanim kraškim površjem se dvigujejo posamezna brda ali vrhovi, ki so najvišje točke planote. To so neizraziti, bolj ali manj kopasti vrhovi. Najvišji je Boskovec (1587 m), le nekoliko nižji sta Ojstri vrh (1584 m) in Medvedjak (1563 m). Na Boskovec vodi označena pot, na njem je do nedavna stal razgledni stolp, a ga je žal zob časa podrl. Na Ojstri vrh se lahko vzpnemo le po brezpotju, na Medvedjak vodi steza, ali pa se vzpnemo kar po smučišču. Na Golte je namreč speljana kabinska žičnica, ob zgornji postaji pa stoji sodoben hotel. Od tu navzgor je vrsta smučarskih prog tako za začetnike kot tudi za zahtevne smučarje.

Ta del gorskega sveta že od nekdaj priteguje številne planince. To dokazuje, da je tod postavljena ena najstarejših planinskih postojank – Mozirska kočica. Z roba planote in vrhov je na vse strani širok razgled. Gorski obod na obzorju je raznovrsten. Najvišje se kaže proti zahodu – Ojstrica in Krofička, bliže sta Raduha in Peca ter gozdnati in travnati Smrekovec. Na jugu raste v nebo široka, gozdnata planota Menine z Dobrovljami, na desni pa markantni, ostri Rogac ali Mrtvi menih s Kranjsko rebrijo.

Kaj vse si bomo ogledali? Najprej bomo obiskali Alpski vrt, se sprehodili po stezicah, si ogledali značilne rastline in si našli svoje drevo iz drevesnega horoskopa. Alpski vrt je urejen na majhni vzpetini, na Okencu. Že ime nakazuje, da je to razgledna točka. Nato se bomo podali mimo hotela na Medvedjak, se spustili na Stare stane in zaokrožili mimo jame Ledenica nazaj do Mozirske kočice. Tu bo možno dobiti kaj za pod zob.

Za celotno pot bomo potrebovali 4-5 ur, odvisno od časa za ogledovanje in razgledovanje. Napravili bomo le približno 350 m višinske razlike.

V kolikor bosta še volja in moč, bi si pri Mozirju ogledali še botanični vrt Mozirski gaj. V tem času cveti na tisoče tulipanov in drugih pomladnih čebulnic.

Prijave za ta nekoliko drugačen izlet se zbirajo v tajništvu društva. Prosim, da se zaradi organizacije prevoza prijavite najkasneje do 26. 4. 2017.

Druženja z vami se že veseliva.

Sonja, načelnica odseka za varstvo gorske narave in Marinka, vodnica PZS.

LANŽEVICA (2003 M), 6. 5. 2017

STANISLAV KRAGELJ

Zborni mesto: ob 5.00 h pred sedežem društva LPP na Celovski cesti 160 v Ljubljani (pred LPP-jem)

Izhodišče: Koča pri Savici (653 m)

Zahtevnost: lahka označena pot

Čas hoje: 9 h

Način prevoza: kombi in osebni avtomobil

Priporočena oprema: male dereze, pohodne palice (s širokimi krpicami), udobni gorniški čevlji, oblačila primerna vremenu in letnemu času, zaščita za sonce/dež/veter, malica in pijača iz nahrbtnika, potrjena članska izkaznica

Kratek opis:

S parkirišča Koča pri Savici se usmerimo po stari vojaški mulatjeri proti Domu na Komni (1520 m) in naprej čez planino Na Kraju proti Bogatinskemu sedlu (Vratca), 1803 m. Nadaljujemo po poti na Lanževico. Povratek po isti poti.

GOLICA, Z ROŽICAMI POSTLANA, 12. 5. 2017

FRANC BERGANT – BERGI

Zborni mesto: ob 7.00 h izpred LPP-ja

Izhodišče: Planina pod Golico (980 m)

Čas hoje: 2 h 10 min

Zahtevnost: lahka označena pot

Višinska razlika: 855 m

Oprema: planinska in palice

Tu je samo ena narcisa, če želiš, da jih vidiš več skupaj, se moraš udeležiti izleta.

VRH KORENA (1999 M) – KROŽNA POT KRIŠKA PLANINA-KOŠUTNA-KOMPOTELA- VRH KORENA-VELIKI ZVOH-KRVAVEC- KRIŠKA PLANINA, 20. 5. 2017

JANEZ MEDVED

Zborni mesto: ob 5.00 h pred sedežem društva LPP na Celovski cesti 160 v Ljubljani (pred LPP-jem)

Izhodišče: planina Jezerca

Čas hoje: 6–7 ur

Zahtevnost: Lahka označena pot

Opis poti:

S parkirišča se usmerimo na cesto v smeri planine Koren. Cesta nas nato skozi podvoz pripelje do kamnoloma, kjer le to zapustimo. Z vzponom nadaljujemo po prijetni, sicer slabo vidni planinski stezi, ki poteka ob robu pašne ograje. Pot, ki postane vidnejša, nato zapusti pašna območja Kriške planine in preide v svet, porasel z rušjem. Po krajšem vzponu nas pot pripelje do lepe razgledne točke, s katere se nam odpre lep pogled na dolino Korošice. Naprej se pot začne strmeje spuščati in po nekaj minutah smo že 60 m nižje. Pot se nato uravna in z desne se nam priključi pot s prej omenjene doline. Naprej prečimo pas gozda, pot pa se nato ponovno začne vzpenjati. Med vzponom se levo odcepi neoznačena pot, ki vodi na sedlo Razor, mi pa nadaljujemo po markirani poti, ki nas po nadaljnjih nekaj minutah pripelje na južni del planine Koren. Pot se nato mimo napajališča za živali spusti do pastirske koče na planini.

Tu se pri koči rahlo desno (smer jugozahod) odcepi pot, ki pelje na planino Košutna. Pot sprva preči pobočja skoraj vodoravno, nato pa nas pripelje na tehnično zahtevno mesto. Pot se strmo vzpne čez krajši skalni

skok, kjer so nam v pomoč varovala. Pot se nato položi in nas mimo križa pripelje do planine Košutna, kjer stoji kapelica in pastirski stan.

S planine nadaljujemo po slabše shojeni stezici, ki gre po levi strani kapelice med rušje. Pot naprej se rahlo vzpenja po zmerno strmih in razglednem pobočju Košutne. Ko se pot povsem položi, pa se v desno odcepi pot na vrh Košutne. Tej zelo slabo vidni poti nato sledimo vse do vrha, katerega dosežemo po 15 minutah hoje (držimo se levih prehodov). Pot je označena, a ponekod težje sledljiva. Če izgubimo stezico, poiščemo prehod med rušjem in pri tem pazimo, da se ne zapletemo v rušje.

Z vrha se vrnemo do odcepa in nadaljujemo pot med rušjem in po travnatih pobočjih do Kompotele. Vrh je travnat – neizrazit, na vrhu je znan Kompotelški dedec. To je skalna gmota, ki predstavlja silhueto moža. Krožno pot nadaljujemo naprej do Vrh nad Korenom.

Pod vrhom se srečamo s potjo, ki potem naprej vodi po grebenu Ježa do V. Zvoha. Na delu poti do Zvoha je tudi kratek spust po strmi in krušljivi grapi, ki je varovana z jeklenico. Z V. Zvoha se bomo po smučišču spustili na vrh Krvavca od tam pa mimo doma na Krvavcu do našega izhodišča.

KALŠKI GREBEN (2224 M), 3. 6. 2017

ANDREJ POČERVINA / JANEZ MEDVED

Izhodišče: Kamniška Bistrica

Čas hoje: 7-8 h

Zahtevnost: zahtevna označena pot

Začeli bomo v Koncu in markirani poti sledili do Kokrškega sedla. Po postanku bomo nadaljevali v smeri Kalške gore. Na grebenu bomo najprej

obiskali vrh Kalške gore, ki je oddaljen le 5 min od poti do Kalškega grebena, potem pa nadaljevali do našega cilja. Na tem delu je krajši odsek zavarovan z jeklenicami.

Za vračanje predlagam 2 varianti.

Prva, da se vrnemo po isti poti do Kalške gore in potem po lovski poti v dolino, ali pa, da si uredimo prevoz tako, da nas pusti v Koncu in čaka na Kriški planini. V tem primeru z vrha nadaljujemo v smeri Vrh Korena in potem preko planine Koren do Kriške planine.

O vrnitvi se bomo dogovorili pred samo turo, seveda, če bo možnost organizirati prevoz.

JALOVEC (2645 M) – ČEZ KOTOVO SEDLO, 22. 7. 2017

JANEZ MEDVED, ANDREJ POČERVINA

Izhodišče: Planica

Čas hoje: 10 h

Zahtevnost : Zelo zahtevna označena pot

Opis poti:

Najprej se sprehodimo do Doma v Tamarju, od tam pa nadaljujemo po markirani planinski poti v smeri Jalovca in Ponc (levo Slemenova špica). Naprej nas pot vodi skozi gozd, le ta pa nas hitro pripelje na naslednje razpotje, kjer se v desno odcepi pot na Ponc. Nadaljujemo v smeri Jalovca ter vzpon nadaljujemo po poti, ki se še kratek čas zložno vzpenja skozi gozd. Ko prispemo iz gozda, se najprej nekaj časa vzpenjamo po obsežnih in deloma že poraslih prodiščih, nato pa postopoma prispemo na melišče, ki se nadaljuje proti Jalovčevemu ozebniku. Po melišču se vzpnemo do označenega razpotja, kjer nadaljujemo desno v smeri Jalovca (naravnost Jalovška škrbina in pot na Jalovec,

ki vodi preko melišča na Kotovo sedlo).

Od razpotja naprej pot preide na strma pobočja, preko katerih se prične vzpenjati. V nadaljevanju nas pot vodi čez nekaj nekoliko težjih o-dsekov, kjer so nam v pomoč varovala.

Višje pot zavije v levo ter se postopoma položi. Pot naprej se nadaljuje ob pasu ruševja, mi pa na desni strani, kakih 100 metrov stran od markirane poti, opazimo bivak pod Kotovim sedlom, ki se nahaja pod večjim balvanom (v megli bomo težko opazili, kje se bivak nahaja).

Pot nadaljujemo po zmerno strmem pobočju, na katerem opazimo večje število balvanov in večjih skal. Tu se nam z leve priključi že prej omenjena pot, ki poteka čez melišče, mi pa nadaljujemo naravnost ter po nekaj minutah nadaljnega vzpona prispemo na Kotovo sedlo.

S sedla, kjer se nam priključi pot iz Loške Koritnice in od koder se nadaljuje pot proti Mangartu, se usmerimo levo v smeri Jalovca. Nadaljujemo ob in po grebenu, nato pa pot zavije rahlo v desno in nas pripelje na zahodna pobočja Jalovca. Tu se vzpenjamo po vse bolj kamnitem pobočju, mi pa tehnično še ne preveč zahtevni poti sledimo do višine približno 2400 m. Tu se pot postavi pokonci, v pomoč pa so nam tudi prva varovala (prva varovala na poti od Kotovega sedla).

Na začetku plezalnega dela pot preči izpostavljena zahodna pobočja gore, nato pa zavije v levo, kjer je v nadaljevanju potrebnega nekaj lažjega plezanja ob jeklenici. Sledi kratek spust v strmo grapo, katero prečimo, nato pa se na drugi strani – ob pomoči jeklenic – prične vzpenjati po izpostavljenem pobočju. Sledi še nekaj lažjega plezanja po razčlenjenem skalovju, nato pa prispemo na glavni greben, kjer se priključimo poti preko Jalovške škrbine, Vršiča, Trente, Bavšice in Loške Koritnice.

Tu nadaljujemo levo in sledi le še nekaj minut vzpona po vse bolj razglednem grebenu in pot nas pripelje na vrh Jalovca. Vračamo se po isti poti.

IZLETI PO TUJINI

SEVERNI VELEBIT, 22. 6. 2017 – 24. 6. 2017

JANEZ LENARŠIČ

Tokrat se bomo odpravili na Velebit – goro, ki ima v hrvaški nacionalni zavesti globok simbolni pomen in je v svojem najglobljem smislu veliko več kot le gora. Velebit je obmorski masiv, ki zaradi raznolikosti in obsežnosti v svoji 145-kilometrski dolžini vzbuja občudovanje s svojo neizmerno lepoto, zato ga je enostavno strnjeno nemogoče opisati. Naša pot bo potekala po njegovem najlepšem delu in nas bo vodila skozi osrčje Nacionalnega parka Severni Velebit.

Na desni strani sta otoka Prvić in Krk. V sredini so Goli otok, Sveti Grgur in Plavnik, levo del otoka Rab in v ozadju otok Cres.

1. DAN

V zgodnjih jutranjih urah se bomo odpeljali proti Reki in se po obmorski magistrali skozi Senj in Sveti Juraj pripeljali do Zavižana na približno 1520 m/nv.

S parkirišča se ne bomo niti pošteno zadihali in smo že po petnajstih minutah na terasi planinskega doma Zavižan, od koder bomo z višine 1594 m nad morjem uživali v prelepem razgledu na otoke pod nami.

Okrepčani s pijačo in osvežujočimi razgledi se bomo odpravili na naš prvi vrh, Veliki Zavižan, 1676 m/nv. Lahka pot. Čas hoje 1 ura 30 min.

Z vrha bomo sestopali delno po isti poti, na kar bomo zavili levo in se po spustu do botaničnega vrta usmerili na bližnjega soseda – Balinovac, 1602 m/nv.

Po sestopu z Balinovca sledi ogleda vreden botanični vrt, 1480 m/nv, vzpon in prečenje Zavižanske kose, 1620 m/nv. Za zaključek dneva bi se še povzpeli na Vučjak, 1644 m/nv, ter se v nekaj minutah spustili do doma na Zavižanu, kjer nas čakajo topel obrok, druženje, spanje... in še kaj.

2. DAN

Zjutraj se odpravimo po Premužičevi stezi proti planinskemu prevoju Veliki Alan. Premužičeva steza je veliki gradbeni podvig (remek-delo graditeljstva) in naredi na planinca nepozaben vtis. Grajena je v obdobju 1930–1933 in nosi ime po njenem snovalcu in graditelju ing. Anti Premužiču. V celi njeni dolžini 57 km je povprečen nagib 10 % in širina 1, 20 m, tako je za hojo lahka in nadvse lepa in atraktivna.

Hodili bomo po najlepših predelih, dihamo lepote, veličastnega Velebita. Če bo volja, bomo naskočili še kakšen hrib ob poti... Gromovačo, Seravski vrh, Krajačev kuk. Vzpona na vrh Crikveno pa ne smemo izpustiti. Od doma na Zavižanu do Velikega Alana, kjer je tudi planinski dom, bomo hodili 6–7 ur. Tam nas

*Magistrala skozi divjino
Rožanski kukov*

Zavratnica

čaka prevoz za spust v Jablanac, do najnižje ležečega planinskega doma na svetu – 26 m/nv. Sledi kopanje, druženje na veliki terasi s pogledom na morje in otok Rab... in še in še. Tu tudi prespimo.

3. DAN

Po kavi in zajtrku se odpravimo na krožno pot, proti enemu izmed najlepših zalivov, Zavratnici. Zagotovo je z vso svojo lepoto zaslužila mesto in opredelitev kot del NP Severni Velebit. Je kot smaragdni okras mogočnemu Velebitu.

Po štirih urah lahkotne hoje in nepozabnih razgledov se bomo vrnili do doma v Jablancu, kjer bomo pred dilemo: osvežitev s hladno pijačo v senci, ali skok v vodo na bližnji plaži... Zakaj pa ne oboje?

Za vrnitev domov bi izbrali staro cesto čez Gornje Jelenje, Delnice, Kočevje, saj je za potešitev tridnevnega domotožja (na domačem terenu) pristna domača gostilna prava terapija.

OKVIRNI PREDVIDENI STROŠKI IZLETA ZA ČLANE PZS, katere vsak udeleženec na licu mesta poravnava sam, so:

stroški prevoza	20–25 EUR
LPP (organizacija in vodenje)	
PROSTOVOLJNI PRISPEVEK	7,5 EUR
vstopnina v NP Severni Velebit – osnovna cena	6,0 EUR
vstopnina v NP Zavratnica – osnovna cena	2,5 EUR
cena nočitev 2x5EUR	10,0 EUR
topli obrok (po želji) 2x5 EUR	10,0 EUR
SREČNO!	

PLANINARJENJE PO KORZIKI, 19.–29. 7. 2017

TOMO RUSIMVIČ

Slovensko planinsko društvo Trst letos organizira enajstdnevno planinarjenje po Korziki. Planinarjenja se lahko udeležijo tudi naši člani, ki bodo potovanje začeli v Ljubljani. V Trstu se nam bodo na avtobusu pridružili še člani SPD Trst, nato pa se skupaj peljemo do Genove, kjer se vkrcamo na trajekt in odplujemo proti Korziki. Potepanje po Korziki bo organizirano v dveh skupinah, in sicer bo ena bolj planinsko orientirana in bo osvojila tudi nekaj vrhov ter nekajkrat spala v planinskih kočah, druga pa bo obiskovala znamenitosti v dolinah. Nekaj dni pa bomo potovali tudi skupaj.

Vsi zainteresirani lahko podroben predlog programa planinarjenja po Korziki dobite v društveni pisarni. Glede cene, akontacije in števila udeležencev iz našega društva pa se moramo z organizatorji še dogovoriti.

BOSNA – PLANINARJENJE IN RAFTING PO TARI, 26.–30. 8. 2017

TOMO RUSIMVIČ

Navdih za večdnevni izlet v Bosno sem dobil od prijateljev iz PD Železničar, ki so mi navdušeno razlagali, kako krasno so se imeli lani v Bosni. Dobil sem njihov program izleta in že rezerviral termin pri agenciji Encijan iz Foče, ki bo poskrbela za naše dobro počutje. V preteklosti smo v našem društvu večkrat organizirali raftinge, največkrat po Soči in Kolpi. Zadnji rafting je bil izveden po reki Isel, ki teče izpod Grossglocknerja, po progi, ki ji pravijo rodeo, potem pa je ta dejavnost zamrla in sedaj je čas, da jo obudimo.

Kratek opis izleta je naslednji: okoli polnoči se odpeljemo iz Ljubljane proti Sarajevu, kamor bomo

prispeli v jutranjih urah. Ogledali si bomo nekaj znamenitosti Sarajeva in znamenite piramide v bližini mesta. Drugi dan se po zajtrku odpeljemo proti Foči do meje s Črno goro. S kombiji se spustimo do kampa Encijan, kjer se bomo nastanili in imeli večerjo z domačo glasbo. Tretji dan je namenjen raftingu po

kanjonu Tare do Ščepan polja, popoldan pa mogoče še sprehod po okolici kampa. Četrty dan bomo imeli trekking iz kampa do bližnje vasi na robu kanjona, zvečer pa bo zopet večerja z glasbo za dobro voljo. Peti dan zapustimo gostoljubni kamp Encijan in se odpravimo v Nacionalni park Sutjeska (možnost vzpona na Maglič, 2386 m), nato sledi odhod na Tjentište, kjer se bomo nastanili v hotelu Mladost. Šesti dan pa je namenjen povratku domov, med potjo možnost ogleda Jajca ali drugih znamenitosti.

Vsi, ki še niste okusili bosanske gostoljubnosti, boste prijetno presenečeni, če se boste prepustili »bosanskemu meraku«.

Prijave sprejemamo do zasedbe avtobusa! Podroben program bo zainteresiranim na voljo v društveni pisarni.

PLAN SREDINIH (UPOKOJENSKIH) IZLETOV PD LPP V LETU 2017

DATUM	CILJ	TRAJANJE POTI
8. marec	Dolina reke Glinščice	2 uri
29. marec	Strmca-Bloško jezero	3 ure
5. april	Ribenski most-Tolsti vrh	2 uri
19. april	Podgorje-Golič	2 uri 45 min
3. maj	Aškerčeva pot-Kopitnik	3,5 ure
17. maj	Gotenica-Goteniški Snežnik	2 uri 45 min
7. junij	Srednji vrh-Trupejevo poldne	3 ure
21. junij	Loke-Krvavica	3 ure
13.-14. september	Kofce-Šija-Dolga njiva	8 ur
11. oktober	Col-Sinji vrh	3 ure 20 min
25. oktober	Strugari-Psinski vrh	3 ure
8. november	D-postaja-Prestreljenik	2 uri
22. november	Jamnik-Vodiška planina	2 uri 30 min
6. december	Vransko-Dom na Čreti	2 uri

Izlete ob sredah vodi Janez Lenaršič.

Izleti so praviloma vsako prvo in tretjo sredo v mesecu, razen v juliju in avgustu.

Odhodi ob 8.00 izpred LPP ali po dogovoru.

Prijave sprejema društvena pisarna, tel. 01/58 22 751, GSM: 031/259-156

Podrobnejše informacije o sredinih izletih Janez Lenaršič, tel.: 040 299 303.

ZAMENJAVA PLANINSKE IZKAZNICE ZARADI SPREMEMBE IMENA DRUŠTVA

Sprememba imena PD INTEGRAL v PD LPP je uspešno zaključena, ostala nam je še zamenjava naših planinskih izkaznic, da bo tudi na naših izkaznicah pisalo **PLANINSKO DRUŠTVO LPP**. To lahko opravimo na dva načina:

- V društveni pisarni (v času uradnih ur) ob plačilu članarine naročimo še novo planinsko izkaznico, ki jo bomo dobili po pošti. To boste lahko storili tudi na zboru članov. Cena izkaznice je 2 €.
- Na portalu PZS

Naročilo nove izkaznice <http://clanarina.pzs.si/izkaznica.php>

Plačilo se lahko izvede elektronsko preko plačilne kartice ali Monete.

KAJ STORITI, KO NAS BOLI KOLENO?

IRENA PEČAVAR ČARMAN

Nič kolikokrat slišimo, ne morem več v hribe, me bolijo kolena, ali pa, navzgor še gre, pri spustu v dolino pa gromozansko bolijo kolena.

Koleno samo je zelo komplicirano sestavljeno. V sklepu se srečata golenica in stegnenica. Da se vse lepo premika, poskrbijo kolenske vezi. Pa še pogačica in meniskus imata vsak svojo vlogo, in če je vse lepo na mestu, nepoškodovano in neobrabljeno, je naša hoja prijetna in brez bolečin. Če pa samo en delček odpove, šepamo, jamramo, preklinjamo in še kaj. Seveda nam

obrabljeno koleno zdravniki lahko zamenjajo, vendar ne stavite na to, je zelo dolga čakalna doba, uspeh pa ni garantiran.

Ob tem se moramo spomniti vseh tistih »norih« spustov po meliščih, ki smo jih naredili. Pohodne palice so se začele uporabljati okoli leta 1979, takrat so bile to smučarske palice, in kdor je hodil z njimi, so se mu drugi kar malo nasmihali, češ če ne more brez palic v hribe, naj pa ostane doma. Z leti je palice začelo uporabljati vse več pohodnikov, proizvajalci pa so se potrudili in naredili lepe zložitve. Ne samo praktične za hojo, tudi zelo lepo darilo za rojstni dan so lahko bile. Danes jih uporabljamo vsi. Pri hoji navzgor nam pomagajo, da lažje premagujemo strmino, pri hoji navzdol pa blažijo tresljaje. Pri hoji navzdol naj bi bilo koleno kot amortizer in ne nosilec. Navzdol hodimo z upognjenimi koleno, vso težo morajo prevzeti mišice. Da pa te lahko prevzamejo svojo nalogo, morajo »vaditi« vsak dan, sedem dni v tednu. Tako si počasi **PRIDOBIMO KONDICIJO**, če te **NIMAMO, NE POMAGA NOBENA ŠE TAKO VRHUNSKA OPREMA IN TUDI NOBENO POŽIVILO**.

In kako si še pomagamo pri bolečinah v kolenu, seveda ob dejstvu, da ni poškodovano? Če je koleno poškodovano, moramo k zdravniku. Za bolečino univerzalnega zdravila ni. Lahko si lajšamo tegobo s kremami oz. geli, kot so naklofen, voltaren ali ketonal gel, s konjskim balzamom, ali pa z ledom, če nam ta dobro dene. Glukozamin kapsule za sklepe zelo reklamirajo, vendar čudežev ne delajo, vedeti pa moramo, da imajo svoje stranske učinke. Pri že znanih poškodbah so nam v veliko pomoč ortoze ali po domače kolenčniki. Na tržišču jih je zelo veliko, tudi cene so zelo različne, in ni rečeno, da so tiste najdražje tudi najboljše. Moja izkušnja: ortoza sem nosila skoraj 10 let, po poškodbi kolena v mladosti. Ko smo dobili doma psa in je bilo potrebno vsak dan kar nekaj kilometrov prehoditi, se je zadeva sanirala in potem tudi za hribe nisem več potrebovala ortoze. Ortozo je vedno potrebno v trgovini pomeriti, jaz prisegam na neoprensko. Dolga leta ostane taka kot nova – se ne raztegne, lahko jo operete in zelo hitro je suha. Imajo jih pa v lekarnah, ali pa v drugih trgovinah z medicinskim materialom.

Vedno pa moramo pri bolečinah v kolenu pogledati, kakšen EMŠO imamo napisan na osebni izkaznici, narediti moramo bilanco vseh naših vzponov in spustov in se spomniti vseh lepih razgledov, ki smo jih bili deležni. Če sedaj ne moremo več v visokogorje, gremo pa samo v sredogorje, ali pa samo na Rožnik. Čim manj tegob povezanih z EMŠO-m vam želim.

MLADINSKI ODSEK PD LPP – PLAN ZA LETO 2016/2017

BOJANA BURNIK

VRTEC HANSA CHRISTIANA ANDERSENA

Plan izletov:

- USKOVNICA
- TAMAR
- RAŠICA
- ŠMARNNA GORA
- GOVEJEK

Zaključni izlet v mesecu maju. Lokacija bo znana naknadno (dogovor s strokovnimi delavkami in vodniki).

V mesecu juniju 2017 planinski tabor na PLANINI PRI JEZERU (za otroke letnik 2010 in 2011)

MEDGENERACIJSKO DRUŽENJE (izleti v okolici z babicami in dedki)

PREDSTAVITVE OZ. IZOBRAŽEVANJE za otroke (maj 2017)

- Predstavitev pohodniške opreme
- Planinsko cvetje in živali
- Video posnetek o planinskem taboru

SESTANKI ČLANIC MO PD LPP

- MAREC 2017 , dogovori za planinski tabor, razpis (strokovne delavke, vodja letovanj).
- APRIL ali MAJ 2017, dogovori za zaključni izlet, planinski tabor (strokovne delavke).

- OKTOBER 2017, dogovori in plani izletov po enotah, naročilo knjižic,....

IZLETI OŠ OSKAR KOVAČIČ

- KOŽELJEVA POT
- MARTULJŠKI SLAPOVI
- PLANINA KOROŠICA
- SABOTIN

CILJI NIKOLI NISO PREVISOKI,

POGUM JE VPRAŠANJE!

IZLET NA MENGEŠKO KOČ

OTROCI IN VZGOJITELJICE VRTCA HANSA CHRISTIANA ANDERSENA

Naročili smo lepo vreme, in res ... 28. 9. 2016 smo se 4–5-letniki iz štirih skupin vrtca Hansa Christiana Andersena odpravili na izlet.

Vožnja z avtobusom do izhodišča je minila kot bi mignil in že smo se po precej ozki, vendar ne prestrmi stezi vzpenjali proti vrhu. Kmalu smo ugotovili, da so izkušnje preteklega leta obrodile sadove. Planinska kolona ni več problem, otroci znajo skrbeti tako za svojo varnost kot za varnost svojih prijateljev. Opazijo tudi vse markacije, vmes pa opazujemo zgodnjo jesensko naravo ter ugibamo, čigavi oz. kakšni zvoki nas spremljajo ter oprežamo za gozdnimi živalmi. Seveda

se na koncu čedalje pogosteje pojavlja vprašanje: »A bomo kmalu?« Pa to ni zaradi utrujenosti, ne, otroci le nestrpno pričakujejo zasluženno malico, ki je krona

vsakega izleta. Nato pa igra v gozdu, mini živalski vrt, igrala ...

Še en lep spomin v mozaiku vrtčevskega življenja.

TAMAR

PETRA STRMAN

Oktobra smo se 4 skupine otrok iz vrtca H. C. Andersen odločile, da se odpravimo na jesenski planinski izlet v prečudovito jesensko obarvan Tamar.

Ko smo z avtobusom prispeli do Planice, nas je najprej očaral prečudovit pogled na veličastne skakalnice in na novo urejeno okolico. Otroci so zadovoljni sledili Janezu in psički Zali, ki nas je s svojo pasjo igrivostjo zopet spravljal v dobro voljo in nam dajala dodatno moč v nogah.

Pot je zelo položna, zato so otroci brez težav hodili, poleg tega pa smo lahko občudovali veličastne gore, ki so nas obdajale z obeh strani in katere je že pobelil prvi sneg. V koč v Tamarju smo prispeli zelo hitro, saj je pot lahka, otroci pa že vajeni na hojo. Nekatere otroke je hladno vreme presenetilo in smo jih takoj napotili v toplo ogreto koč, kjer so si ogreli ročice in popili topel čaj, ostali pa so, še vedno polni energije, veselo tekali po travniku pred koč. V koči so nam nato pripravili slastne makarone in topel čaj, da je bil potem povratek lažji.

Ko smo se vračali proti Planici, pa nam je za piko na i polepšal dan še sonček, ki je pokukal izza vrhov in oblakov in nas prav prijetno dodatno ogrel in vzpodbujal. Pot nazaj je zopet hitro minila in zato smo pred odhodom domov morali nujno pojesti še slastne sendviče, ki so nam jih pripravili starši, tako da je bil izlet s polnimi trebuški in polnimi glavami vtisov zaključen.

USKOVNICA

PETRA STRMAN

Septembra smo se tri skupine iz vrtca H. C. Andersen – Sovice, Medvedi in Škrati, odpravile na celodnevni planinski izlet na Uskovnico. Naša pot se je v zelo toplem in sončnem vremenu začela pri hotelu Center na Pokljuki, kjer smo z dvema vodnikoma in psičko Zalo krenili proti planini Uskovnica. Pot se je, nenavadno, začela najprej s hojo navzdol, zato so otroci zadovoljni in brez težav hodili proti cilju.

Preden smo prispeli do cilja, smo imeli postanek, kjer so se otroci okrepčali s slaščico in vodo, da je bilo nadaljevanje poti lažje. Ko smo prispeli do koč na Uskovnici, so bili nekateri otroci že kar utrujeni, a sta jim malica in prosta igra na travniku povrnila moči, da smo se lahko odpravili nazaj. Pot proti hotelu in avtobusu se je kar vlekla, saj je bila cesta zdaj navzgor, pa še sonce nas je pošteno grelo, vendar pa je Janezova psička Zala in dobra vzpodbuda vzgojiteljic olajšala hojo. Ko smo utrujeni prispeli, nas je v hotelu čakalo še slastno kosilo, tako da smo utrujeni, a zadovoljni z avtobusom zapustili poključke naravne lepote.

UČENCI OŠ OSKAR KOVAČIČ NA BLEDU, 2. 4. 2016

MITJA PREMERL

Najprej smo se lotili vzpona na Stražo.

Na vrhu Straže smo si ob prelepem razgledu privoščili prvo malico.

Sledil je pohod okrog Blejskega jezera.

V Mlinem, pri iztoku jezer, smo izvedeli, kako se s pomočjo natege samodejno črpa umazana voda z dna jezera v nižje ležečo Savo Bohinjko. Zaradi tega je Bohinjka postala čisto zelena od alg, vse do sotočja s Savo Dolinko pri Radovljici, danes pa je ponovno bistra, torej je tudi voda na dnu Blejskega jezera ponovno čista.

Na drugi strani jezera nas je čakal ponoven vzpon na Blejski grad po novi poti, ki je speljana od jezera pri kopališču. Ne gre za pravo pot, ampak za stopnišče, in na koncu smo bili vsi srečni, ko smo prisopihali na vrh. Nato je sledil učni del poti, torej ogled muzeja.

Pred sestopom smo naredili še eno skupinsko sliko, nato pa smo se spustili do terase hotela Park, kjer je sledil kulinarčni dogodek – sladica po izbiri.

UČENCI OŠ OSKAR KOVAČIČ NA POHORJU, 20. 5. 2016

MITJA PREMERL

Pot nas je vodila po čudovitih smrekovih gozdovih. Najprej smo šli mimo planinske kočice pri Svetih treh kraljih, nato po krajšem postanku nadaljevali proti Črnemu jezeru.

Najmlajši udeleženec je pristal na solo posnetek.

Na cilju ob Črnem jezeru.

Ob jezeru smo imeli daljši postanek za počitek in malico.

Ustavili smo se tudi ob zgornjem znamenju. Znamenje je postavljeno v spomin Urški, ki je na tem mestu zmrznila leta 1891.

Ob poti je tudi zanimiva učna pot.

Na vrvi obešene votle palice oddajajo različne zvoke.

Ob povratku domov smo obiskali še Živalski vrt Križman v Slovenskih Konjicah.

Gre za zanimivo kombinacijo živalskega vrta in zabavišča za otroke.

Po ogledu je bilo še dovolj časa za obisk »Saloona«, kjer smo si odrasli privoščili kavico, otroci pa sladoled.

UČENCI OŠ OSKAR KOVAČIČ NA VELIKI PLANINI, 8. 10. 2016

MITJA PREMERL

Zjutraj je bilo na startu na planini Kisovec že kar sveže.

To je pa ena gasilska pred cerkvico.

Pot je hitro postala prav planinska.

Nato pa smo jo veselo mahnili nazaj proti planinskemu domu. Vreme nam je bilo še kar naklonjeno.

Usmerili smo se direktno proti cerkvici.

V daljavi je že vidna naša končna postaja, Domžalski planinski dom.

V domu je bilo komaj dovolj prostora za našo veliko skupino. Kar pogledajte, kako dobro se počutimo na toplem v domu. To so najlepši trenutki na planinskih izletih. Na povratku smo se v Kamniku ustavili še za obvezni sladoled.

POHODNA POT PO GOLTEH – BOSKOVEC (1587 M), 7. 9. 2016

MARTINA PREZELJ

Deset udeležencev se nas je zbralo ob 7.30 pred LPP. Pod vodstvom Janeza Lenaršiča, ki je bil obenem tudi voznik, smo krenili proti Goltem.

Kombi je ustavil na parkirišču pred Alpskim vrtom. Alpski vrt je področje, na katerem so urejeni nasadi cvetja, značilnega za Golte. Razprostira se na površini ca. 2 ha. Informacijska tabla nas je seznanila, kaj si tu lahko vse ogledamo.

Krenili smo proti Mozirski koči. S kavico se dan lepše začne. Nato pa se je naša pohodna pot začela.

Vodila nas je ob spodnji postaji sedežnice Medvedjak. Za sabo smo pustili hotel Golte in lepo novo naselje hiš, kjer se bo dalo bivati, ko bo zapadel sneg. In že je bila pred nami prva strmina, ki pa nam ni delala težav. Ob zgornji postaji trosedežnice Medvedjak, ob koči na

Treh plotih, se je pred nami, kot na sliki, lesketalo lepo malo jezero. In res, pred njim pa ogromen lesen okvir slike. Samo enkrat je bilo potrebno predlagati in že so se vsi moji soplaninci postavili v okvir slike, jaz pa sem

jih slikala. Bili so... kot na sliki z okvirjem. Slika je bila jasna, čista, tudi vreme je bilo tu še jasno in lepo.

Nadaljevali smo pot in se vzpenjali, pa ne strmo. Pred nami so se na planini pasli konji in krave. Konja si lahko tudi pobožal.

Pred kočjo ob nihalki smo srečali tudi prve gobarje. V košarici so imeli že nekaj lepih primerkov. Kasneje smo v gozdu srečali še enega gobarja, z nožem v roki jih je nabiral. Pokazal nam je, kaj je nabral. In seveda te potegne... naprej smo hodili tako, da so oči stalno iskale jurčke. In prva ga je našla Marinka, ki je bila tudi najbolj uspešna ta dan.

Vse zeleno, dovolj toplo, vlažno od predhodnega dežja, megle, rose. Le sonca ni bilo. Nasprotno, megla se je pojavila. In naprej zopet čreda konj. Najmlajša dva sta počivala, ležala na tleh po celi dolžini trupa, kar redko vidiš. Res lepo, v miru, prava družina.

Hodili smo naprej za Janezom, a oči so vedno znova videle nekaj lepega, novega. Vesela sem bila tudi čudovitih rdečih mušnic. Letos jih še nisem videla, saj ni bilo prave sezone za gobe.

In tako smo ob 12.15 v delni megli prispeli na sam vrh –

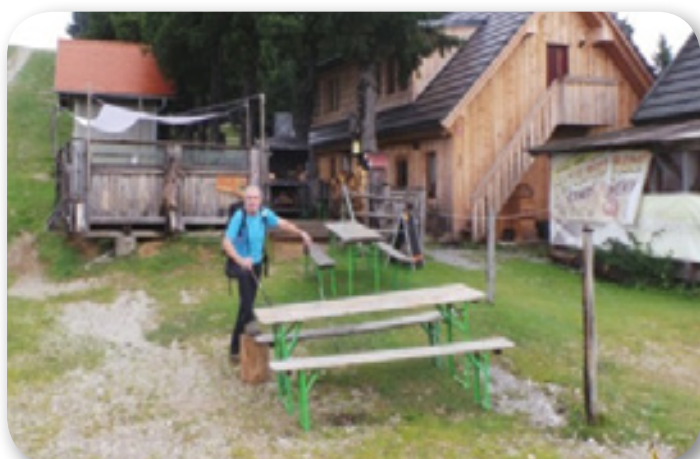

Boskovec, 1587m, ki je pravzaprav obdan s smrekami. Lahko bi rekli da je sam vrh sredi gozda. In tu smo se slikali za trajen spomin.

Nato nas je pot vodila naprej in navzdol. Megla je počasi prenehala. Celó sonce se je pokazalo. Prehodili smo krožno pot in zopet prispeli do naše znanke Mozirske kočé in Alpskega vrta, kjer nas je čakal zvesti kombi.

Resnično zadovoljni smo posedli na svoja mesta in se odpeljali. Ko smo se pripeljali v ravnino, smo se ustavili še v gostišču, kjer je planinka Jožica pred kratkim pozabila pohodne palice. In veste kaj??? Dobila jih je nazaj.

Tudi ta dogodek je samo še en, dodaten, drobcen, pozitiven kamenček mozaika celega izleta, po čemer si zapomnimo neki izlet še potem, po dolgem času, in si ob spominu nanj rečemo: »Ja, dober je bil, lepo smo se imeli, Janez zna! Večkrat bi morali it!«

KRVAVA PEČ – VRBCA – IŠKI VINTGAR, 21. 9. 2016

MARTINA PREZELJ

Po čem nam bo najbolj ostal v spominu ta izlet, še po dolgem času???

BOSI ČEZ MRZLO REKO, PLANINSKI ČEVLJI PA V ROKAH...!!!

Bilo je lepo septembrsko jutro, eno prvih hladnejših v tem lepem septembru. Pred LPP se nas je zbralo enajst udeležencev. Na pot smo krenili s kombijem in osebnim avtomobilom. Na Rovah smo se ustavili in popili kavico.

Naslednja postaja, ki je pomenila konec vožnje in začetek naše hoje, je bila domačija na Krvavi peči, kjer so nas razgledne table usmerjale proti cerkvi Sv. Lenarta, razgledni točki – Krvave pečine in v drugo smer proti podnožju Krvave pečine, izviru Šumnik ter do Iške.

Ob 9.30 smo začeli hoditi. Drug za drugim, po ozki gozdni poti, za vodnikom Janezom. Tišina gozda, daleč proč od vsega prometa, kamor planinec posameznik redkeje zaide, nikogar nismo srečali na poti, ne planincev ne živali. Pot ni bila naporna, čez čas pa smo se začeli celo spuščati. Prispeli smo do sotočja dveh rek – Iške in Zale. Mostička ni bilo. Pred časom ga je voda odnesla, obnovili pa ga niso.

Ker se je naša planinska pot nadaljevala na drugi strani reke, smo si sezuli planinske čevlje, privihali hlače in zabredli v mrzlo mrzlo Iško. Vsi smo jo uspešno prečkali. Ni bila pregloboka niti deroča, a bila je mrzla. Ne bomo pozabili. Na drugi strani smo si obrisali mokre noge in obuli planinske čevlje ter se počutili v noge in na splošno prav odlično, sveže, res – priporočam...

Sedaj pa se je naša pot postavila strmo navzgor. Vse tisto, kar smo se prej spuščali, je bilo potrebno sedaj »pridobiti« nazaj. Posijalo je sonce in naravno ohranjeno okolje s prepadnimi stenami, drevesi je postalo še lepše. Spremljalo pa nas je tudi prijetno žuborenje lške. Ob 12.20 smo prispeli na vrh Ustja.

Sam vrh je prostoren. Na njem sta tudi spomenik v spomin padlim leta 1942 ter lesena klopca, kamor smo se posedli in vzeli iz nahrbtnikov naše priboljške...

Tudi slikali smo se, za trajen spomin, zadovoljno poklepetali in nato nadaljevali pot proti Rakitni. Strmine ni bilo več, zato smo se med hojo lahko pogovarjali in občudovali lepo naravo. Večkrat sem s fotoaparatom zabeležila kakšno posebnost, ki jo še sedaj z veseljem pogledam in se spomnim, npr. deblo že

odmirajoče, a polno krasnih drevesnih gob. Res lepo...

Ob 14.20 smo se ponovno posedli, tokrat pred hotelom Rakitna, ki je bil naš cilj. Zunaj na soncu, z razgledom na jezero in daleč naokrog. Lepo v miru, obiskovalcev ni bilo, pot je bila za nami, nikomur se ni mudilo... smo že spraševali vodnika Janeza, kam gremo naslednjič.

Z Rakitne v Ljubljano smo se odpeljali s primestnim avtobusom.

SNEGA NA SNEŽNIKU RES ŠE NI BILO...

MARUŠA REYA

...je bil pa mraz.

Bilo je jasno sredino jutro prve dni oktobra 2016, ko so se temperature nevarno približale ničli – prvič to sezono. Nekje je slana že pobelila polja. Iz poletja, ki se je letos potegnilo čez ves september, smo »padli v zimo«. Kratke rokave smo v dobrem tednu zamenjali z bundami. No, vsaj te prve hladne dni smo doživljali tako kruto. Je pa vseeno lepo.

Spet je Janez nabral za en kombi in pol avta nadobudnih izletnikov v najlepših letih, ki smo komaj čakali, da odrinemo na drug konec Slovenije. Preko Ilirske Bistrice in Sviščakov se bomo podali na Veliki Snežnik – 1797 m visok vrh osamelec na pogorju Snežnik – široki, veliki kraški planoti, ki proti SZ preide v Javornike, proti JV pa na Gorski Kotar.

Vožnja je prijetna, vmes je obvezna kavica na počivališču pri Postojni, nato pa preko Pivke in bližnjice skozi Knežak do Ilirske Bistrice, kjer v centru mesta ne moremo zgrešiti sicer slabo vidnega odcepa strogo levo, saj imamo s seboj poznavalko Mili, nato pa še 16 kilometrov do Planinskega doma na Sviščakih.

Na Sviščakih pripravljeni na start

Sem že omenila, da je bil v Ljubljani mráz, tu pa še kakšno stopinjo manj, občutek mraza pa je bil zaradi vetra še močnejši. Še vedno se sprašujem, kako merijo občutek mraza. Na Slavniku imajo v koči celo tabelo, ki kaže v stopinjah, kakšen je občutek mraza ob dani zunanji temperaturi in vetru. Moram priznati, da kljub zelo konkretnim številkam ne razumem dobro, kako to lahko izračunajo... Sem pač v najboljših letih!

Oboroženi pa smo z dobro voljo, da se spopademo z vsem, kar nam stoji na poti, tudi z vetrom. Pot je precej kamnita, saj je to kraški svet in se jo približno več kot polovico vije po gozdu, ki že pričinja kazati jesenske barve. V gozdu nam veter sicer malo prizanaša, vendar se mi sploh ni treba slačiti – je, kot rečeno, mráz. Po mojem okoli ničle! Ampak, je pa lepo.

Počivališče pred vstopom v gozd

Gor smo hodili dobri dve uri. Po pričakovanjih nas je prav na vrhu, kjer smo se nekateri drenjali okoli šlampiljk, skoraj odneslo. Meni, sem mislila, da mi je odpihnilo rokavice, ker jih nisem našla, doma pa sem ugotovila, da sem jih vtaknila v narobe žep! So mi pa skoraj prsti odpadli, dokler mi Jure ni posodil svojih rezervnih. Hvala, Jure!

Škoda res, da je tako pihalo, da se niti razgledati nisi mogel v miru in z užitkom na vse strani. Smo se morali okoli zaprte kočice razporediti in iskati vsaj malo zavetja. Tudi brezhibno sonce ni pomagalo. Smo pa vseeno v miru pojedli, potem pa se je na vrh dobesedno usul za cel avtobus mladincev iz Novega mesta. Vedno mi je lepo, ko gledam mladino v naravi, nekaj dobrega bodo gotovo odnesli s tega doživetja. Sedaj najbrž tega še

Gneča na vrhu okoli šlampiljk

sploh ne vedo ali občutijo.

Gor grede se morja ni videlo jasno, ko pa smo se vračali, se je bleščalo v soncu, v njem pa sta prepričljivo plavala Cres in Krk. Neverjeten pogled! Seveda je tudi Učka v daljavi štrlela v jasno nebo.

Dol grede sva šla z Juretom od polovice poti naprej kar po cesti. Časovno je bilo enako, eno uro skozi gozd ali po cesti, le da je makadam bolj prizanašal kolenom. Pred Planinskim domom Sviščaki in okoli po gozdu se je nagnetlo vse polno počitniških hišic, prav drenjajo se druga zraven druge. In to naselje še kar raste. Ne vem, če se ljudje tu lahko umaknejo v mir, tišino in intimo, ko pa so si tako blizu. Meni že ne bi bilo všeč, da mi v lonec gledajo. Sicer pa – vsak po svoje.

Na verandi pred domom sije toplo sonce in pihati je nehalo. Ob pol štirih se poslovimo in se še vedno v žarkem soncu odpeljemo v tudi sončno Ljubljano. Dve urici, slabih sto kilometrov, pa smo zadovoljni spet doma.

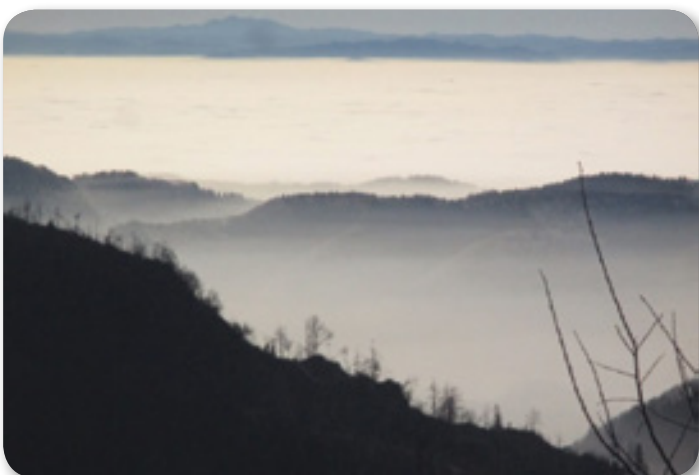

SPOMINI

MARINKA KOŽELJ STEPIC

Tečejo zadnji dnevi leta 2016. Snega praktično ni nikjer. Prava »zelena« zima, a kljub temu je v zadnjem mesecu žal nekaj planincev za vedno odšlo v visoke gore. Jaz imam za take čase povsem »nenevarno« Kranjsko reber. Pot ni pretirano strma, mestoma prav prijetno mehka. Tudi danes sem prišla sem gor, saj so vremenekoti obljubljali toplotno inverzijo. Niso se zmotili. Sedim na vrhu. Res je toplo. Že med potjo sem odložila anorak in flis.

Pogled sega daleč naokoli po vrhovih. Doline skrivajo radovednim pogledom gosti nizki oblaki. Oči se ustavljajo na posameznih vrhovih in obudijo se bolj ali manj stari spomini.

Za sedlom Menine vidim Kum, Zasavski Triglav. Ja, letos sem bila tam gori kar dvakrat. Najprej s skupino starejših planincev, drugič z najinima najmlajšima vnukinjama, Nežo in Julijo. Vedno so nam ostale v lepem spominu ogromne kremne rezine, s kakršnimi strežejo v planinskem domu, in pa velik ključ, s katerim smo odprli vrata cerkve sv. Neže. V notranjosti je kaj videti, še posebej prižnico iz leta 1652.

Dalje se mi pogled ustavi na Boču. S skupino starejših smo se vzpenjali v tako gosti megli, da smo komaj videli, kdaj smo stali na vrhu poleg razglednega

stolpa. Nikomur ni bilo, da bi se vzpel nanj, saj je iz goste megle pršelo. Kar se da hitro smo sestopili v toplo zavetje planinskega doma.

Malce bližje mojim očem so Mozirske planine. Tam smo dobesedno kolovratili v septembru letošnjega leta. Od nameravanega večdnevnega planinarjenja po vrhovih nad Soško dolino smo zaradi neugodne vremenske napovedi odstopili. V zameno smo šli le za en dan v drugi predel Slovenije. Vreme je bilo pestro, a brez padavin. Povzpeli smo se na Medvedjak, in se po razgledovanju spustili po smučišču do Starih stanov. Tu so nas domačini postregli z odličnim domačim čajem. Nato smo se potepali še malce naokoli in na koncu obiskali še alpski vrt na Okencu. Tu je pripravljen pravi drevesni horoskop. Bilo je veliko zabave, ko je vsak našel svoje drevo.

Še bližje je lep travnat hrbet Lepenatke. Tu sem bila s prijateljema pred desetimi dnevi. Nista se mogla načuditi fantastičnemu razgledu. In do tega prideš z razmeroma malo truda po mehki stezici.

Na drugo stran seže pogled po osrednjih vrhovih Kamniško-Savinjskih Alp. Kdaj sem bila nazadnje na Grintovcu? Saj res, pred tremi leti si je vnukinja Manca zaželela vzpon na najvišji vrh Kamniško-Savinjskih Alp. Od doma sva šli popoldne in prenočili v koči na Kokrskem sedlu. Zvečer je bilo vzdušje v koči

prijetno, morda tudi zaradi manjše skupine starejših Zagrebčanov. Zgodaj zjutraj smo se v lepem vremenu skupaj vzpeli na vrh, se fotografirali in si izmenjali naslove. Se si pošiljamo pozdrave in se spominjamo prijetne ture na Grintovec.

Prav od blizu gledam Veliko planino ali natančneje Gojško in Malo planino. Zadnjo jesen sem se tu potepala z Zagrebčani. Dobro poznajo naše gore, pa vendar sem jim uspela povedati ime kakega vrha, za katerega so bodisi ime že pozabili ali pa nikoli vedeli. V prijetnem klepetu smo se dobesedno sprehodili od doma na Kisovcu do Gradišča in se nato spustili na Kranjskega raka, kjer nas je čakal avtobus.

V dalji vidim Nanoško planoto s Suhim vrhom in Plešo, značilne Javornike in Snežnik. Tu smo bili pred nekaj leti v mesecu juniju. Z vrha nismo občudovali le otokov v Kvarnerskem zalivu, temveč mnoge cvetlice, ki so bile v bujenem cvetju.

Malce levo od Snežnika ugledam najvišja vrhova Gorskega Kotarja - Risnjak in Snježnik. V Gorski Kotar zahajam dokaj pogosto, a najbolj mi je ostala v spominu tura, ko smo pred več leti na velikonočni ponedeljek hodili po globokem snegu. Vodil nas je moj prijatelj z Reke, Milan. Kar nekaj udeležencev tega pomladnega izleta je imelo obutev bolj za tople, kopne razmere. Mokre noge so reševali tako, da so, ko smo prišli na Platak do avtobusa, obuli suhe nogavice, preko pa plastične vrečke in nato premočene čevlje. Kako je bilo z morebitnim prehladom zgodovina molči.

Še bi sedela in obujala spomine, a me zmoti telefon. Tako je bilo konec prijetnega posedanja in obujanja spominov. Morala sem se vrniti v nič kaj prijazno, zamegljeno Ljubljano.

TRIGLAV – TRI GENERACIJE NAENKRAT

MARUŠA REYA

Ko je lani pri svojih osmih naša srednja vnučka Miša, hčerina nadebudnica, zagledala fotografijo svojega Ateja (to je v bistvu njen dedek Jure), ki pri svojih devetih letih s svojim očetom meteorologom kar nekaj dni »bival« na Kredarici in seveda obiskal Triglav, je odločno rekla: »Tudi jaz hočem tja gor!«

28. avgust 1948

Ata ni imel nič proti, da ji pri tem pomaga. Le malo več bo treba trenirati, je menil. Šmarna gora, Rašica, Rožnik in Toško čelo in podobno ne bo dovolj. Tudi meni se je fino zdelo, da mladi rod ubira prave stopinje. No, pa sta se v družini javila še dva mlada kandidata, dve leti starejša sinova hči Zarja in osemletni sin Bor.

Potem je Jureta malo zaskrbelo: sam tega seveda ne bom zmoget. In tako sta bila v igri takoj še najina že krepko odrasla hči in sin, navdušena, da se bosta

lahko priključila tudi onadva.

V njunih mladih letih, tja do štirinajstega, sva ju pridno privajala hribolazenja in sploh te vrste stika z naravo. Naredili smo kar nekaj lepih, tudi večdnevni tur, za Triglav pa je vedno zmanjkalo časa. Poletja je bilo vedno naenkrat konec, avgusta smo se bali gneče in neviht, potem se je pričela šola in leta so zdrvela mimo....Na Triglav ju nisva peljala.

Ko sta se osamosvojila, so se pa začele druge skrbi, časa spet ni bilo nikoli dovolj. No, in sedaj se je pokazala lepa priložnost, da midva za nazaj in za naprej poravnava račune. Mene žal ne bo pleg. Moja kolenčka pravijo odločen ne! Gor bi še šlo, dol pa, če bi me peljal helikopter, ampak to pač ne gre.

Kot rečeno, smo spomladi začeli intenzivneje hoditi malo dlje in malo više. Vsako prosto soboto ali nedeljo – joj, kako malo jih je ostalo z lepim vremenom, potem pa spet dopusti – eni in drugi. Prav potruditi smo se morali za vsak izlet, recimo Kumlehovo glavo nad Vršičem, Nanos po strmi poti, Vodiško planino, Češko kočo, Viševnik, Pekel po strmi v Borovnici...pa vmes seveda Šmarna gora, Rašica, za zadnjo preizkušnjo pa Storžič. Vmes smo šli tudi na Geoss, pustolovski park na Vačah, kjer so se navajali na vrvi, vponke, višino, se urili v ravnotežju in spretnostih. Tam sem na nižjih stopnjah uživala celo jaz. Težko je bilo uskladiti datum, šola, dopusti v službah, vreme.

Nekako smo se zedinili, da bi bila sredina septembra še najbolj ustrezna, vreme se umiri, ljudi ni več toliko. Izbrali smo si ves teden, prostega, ni vrag, da ne bi v začetku, v sredini ali konec tedna ujeli tri lepe dni.

Tako je! Planirali smo tri dni, končno so med nami majhni planinci, in da jim ne priskutimo hribov, je treba hojo primerno dozirati. Tudi opremo je bilo treba pripraviti, nekaj smo kupili, nekaj sposodili, pa smo spakirali vsak svoj nahrbtnik, nekaj hrane, vode in članske izkaznice LPP. Pa seveda denar! Zadeva ne bo poceni!

Jaz se pravzaprav do zadnjega nisem mogla odločiti, ali naj jih pospremim do Vodnikove kočice in se potem vračam sama ali ne. Problem je namreč bil, da konec avgusta z Rudnega polja nehajo voziti avtobusi, pa še obvoz je okoli Bleda, da me kakšen voznik tudi tam ne bi mogel odložiti na avtobusni postaji. Pa sem se odločila tvegati. Grem! Do Vodnikove!

Plan je bil naslednji: s konca ceste na Rudnem polju, mimo planine Konjščica, preko Jezerc, Studorskega prevala do Vodnikove in naprej do Planike. Kjer bodo prespali. Uradni čas po 'hribi.net' je za to relacijo 4.30 ure, mi pa računamo vedno tretjino časa dlje, se pravi

6 ur. Pa še malo rezerve, da bodo zagotovo nekje do 18. h na Planiki. Naslednje jutro na vrh čez Mali Triglav, nazaj dol na Planiko in nato na Vodnikov dom, kjer je spet predvideno spanje, še naslednje jutro pa v dolino, oziroma na planoto Rudno polje.

Seveda smo teden dni prej rezervirali spanje na Planiki in na Vodnikovem domu, obakrat v sobah za šest oziroma pet oseb.

V nedeljo, 11. septembra, smo v lepem vremenu z dvema avtomobiloma, polni adrenalina štartali iz Ljubljane. Konec ceste na Rudnem polju je bil seveda še pred koncem poln avtomobilov, pa smo tvegali in se odpeljali čisto do izhodišča. Imeli smo srečo, saj sta dve vozili ravno odpeljali. Ena skrb je že manj. Tako smo odštevali skrbi in sproti seštevali lepe trenutke. Na Konjščici še nikoli nisem videla konj. Krave so že odgnali dol, gor pa pripeljali polno lepotev raznih barv in starosti. Veliko je bilo mladičev! Otroci so seveda potrebovali postanek in spodbudo za naprej! Na strm Studorski preval jim je šlo odlično. Nismo se bali za kondicijo, pri tako mladih je pomembnejša motivacija.

Na Jezercih pogledujemo proti Viševniku

In tako lepo počasi naprej okoli Tosca do Vodnikove. Trume ljudi se valijo navzdol, nedelja je pač in večina se (hvala bogu!) vrača. Na to smo računali. V koči sledi obvezen čaj in posvet za naprej. Mene namreč mika, da bi šla še više, do Planike. Torej bi morala prespati. Tudi hči ne ve dobro, ali bo jutri zlezla na Triglav. Zadnje dni jo dajejo hudi glavoboli in ne bi tvegala. No, odločim se, da se z njimi sprehodim po simpatični poti do Konjskega sedla, potem pa opravimo tudi s tisti zoprnim kamnitim in gruščastim delom poti do Planike. Vsi se že malo vlečemo. Na vrhu pri koči pa nas, kot skoraj vedno, pričaka veter, prijazno sonce se že počasi odpravlja spat.

Prijeten sprehod okoli Tosca

Prišli smo že do Planike

V koči pa je še vse burno. Ker imamo rezervirano, gre dodelitev sob in plačilo hitro. Dobili smo sobo v koči poleg in bili zadovoljni. Seveda je za otroke problem s straniščem in vodo kar malo šokanten. Ampak, že v dolini smo jim razložili, da je tu pač treba malo potrpeti. Potrpežljivost in vztrajnost sta tu v hribih (in v življenju nasploh) nujno potrebni vrlini.

Večerja v polni in hrupni sobi je tudi meni odveč. Ne vem, zakaj se morajo ljudje tako dreti, kot da so sami in se nalivati s pirom, če mislijo jutri iti v steno. Pa še harmoniko nategujejo v nedogled. Nisem ljudomrznež, ampak te koče, prepolne samozadostnežev, pa res malce težko prenašam. Ampak spet, potrpljenje – božja mast.

Noč je bila, kot vedno v hribih, slaba, kar se seveda tiče spanja. Pomembno je le, da te ne zebe in da si pretegneš noge in hrbet. No, vsaj otroci so dobro spali. Hči se je mučila z glavobolom, zato se mi zjutraj, ko se oni odpravijo v steno na Mali Triglav, pridruži na poti navzdol. Vreme je lepo, tudi noč je bila jasna, na tisoče zvezd, ostenje Triglava okoli nas pa gluho veličastno. Kar malo srhljivo. Tudi na otroke je noč naredila močan vtis.

Ob pol devetih zjutraj, po zajtrku, se ločimo. Vreme je obetavno, modrina neba prepričljiva. Oni se primerno oblečejo, opasajo, čelade na glavo, palice in nahrbtnike – razen enega z oblačili za veter in morebiten dež, vodo in beljakovinskimi ploščicami – pustijo v koči. Zaželim si srečno in varen korak.

Pred vzponom se ta ekipa razdeli

Hčeri je težko pustiti svojega dekliča, ker pa povsem zaupa Ateju, je lažje. Medve se torej začneva počasi spuščati, jaz zaradi kolen, hči zaradi omotice od tablet in utrujenosti od nespavanja, drugi del ekipe pa se počasi vzpenja.

Do Vodnikove ves čas, ves čas v soncu, pogledujeva nazaj na vrhove očaka, okoli katerega vrha se občasno podijo meglice. Da bi le bili nagrajeni z razgledom. In da se ne bi ustrašili višin in prepadov. In da bi pri vzponu in spustu uživali v skalah, kot so si predstavljali. In da.... in tako naprej. Kjerkoli smo do sedaj bili, so jih skale zelo privlačile.

Ko po izračunih in sms sporočilu z vrha naši dosežejo cilj, se je bilo potrebno še varno spustiti. Medve se z Vodnikove odpraviva do Studorskega prevala. Triglav se skriva, hči in jaz pa jih spremljava v mislih. Najprej imava lepo sonce, potem pa tam nekje pri odcepu za Tosc kar na suho trešči, kot strela z jasnega. Nad prevalom se začenjajo zgrinjati črni oblaki, nad najinimi glavami pa težke misli in skrbi. Upava, da jim bo pri spustu v steni prizanešeno. Na Studorskem

prevalu naju lovijo težke kaplje, kar pa ne traja dolgo, niti ne obilno. Do Jezerc je tega že konec. Pač pa za Toscem vztrajno grmi. Upava, da se bo ta mini klima nad Triglavom hitro premaknila naprej.

Srčno upava, da vse poteka po načrtu in da jim ni hudega. Taki dogodki lahko otroka zaznamujejo s strahom in si ne upa več v hribe, steno. Tega res ne bi hotela.

Skalovje se je odvalilo z najinega srca, ko ob odhodu s Konjščice prejmeva klic s Planike, da so vsi zdravi in veseli, samo mokri so, saj jih je nazaj grede do izhoda iz stene prala sodra.

Zmagoviti – ampak – treba je še sestopiti

Tudi Jureta in sina je po poti dol malo stiskalo, ko sta v daljavi opazila strelo. Čim prej in čimbolj varno iz stene. Iz pogovora je bilo slišati olajšanje, v ozadju pa otroški smeh. Uf!

Popoldne pa še en njihov sončen poziv z verande Vodnikove koče, kjer so se že namestili v svoji sobi za pet oseb. Najbolj se je splačalo in najenostavnejše je bilo vzeti polpenzion in ni bilo nobenih skrbi več. Menda so spali kar v redu, Triglav je v njihovih besedah in njihovih srčkih utripal kot velika avantura.

Naslednje jutro pa spet v soncu sestop na Rudno polje. Po kasnejšem pogovoru z vsemi udeleženci sem ugotovila, da je bila preizkušnja s sodro, čeprav kar huda, neverjetno pozitivna. Otrokom je namreč vlila pravšnjo mero strahu pred »surovostjo in nepredvidljivim« v naravi in jim vlila tudi malo ponižnosti.

Vsekakor zdrav odnos! Ljudje se premnogokrat obnašamo kot absolutni gospodarji matere Zemlje. Otroci so rekli, da jih je kljub plezalnim rokavičkam ne samo zeblo, ampak zaradi sode tudi bolelo v roke.

Menda je sodra kar šuštel in se valila po pobočju. Značilno za sodro je, da se z razliko od babjega pšena pri padcu na trdo podlago ne drobi, ampak se slišno odbije. Kar malo srhljivo se mi je zdelo njihovo pripovedovanje. Pa tisto o Aljaževem stolpu. Predhodno smo si doma ogledali oddajo o njem »Ta pleh ima dušo«, kjer so pripovedovali, kako so ga postavljali. Narejen je bil kot gorsko zavetišče za tri osebe, zato so se naši trije stisnili noter in ugotovili, da bi šel noter še eden. Otroci pač!

Ta pleh ima res dušo

Čeprav nisem bila na vrhu, imam občutek, da sem bila z njimi in si za njihov dosežek lastim kar malček zaslug. Moram reči, da sem ponosna na take sledi, ki jih skupaj z Juretom puščava za seboj.

VOLNIK IN KOSTANJI Z NAŠIMI SPDT PRIJATELJI

MARUŠA REYA

Tja, na Primorsko, se z Juretom vedno rada odpraviva, saj nam tile naši sopotniki prijateljskega društva vedno znova odkrijejo kakšen skrit in neznan predel skrajnega konca zahodne Slovenije.

Lahko bi rekli, da smo bili zastopniki iz našega društva v bolj butični izvedbi, za dva kombija nas je bilo, vendar smo solidno zastopali barve PD LPP. »Tržačanov« pa je bilo občutno več, kakšna stotnija se jih je nabrala.

Iz Ljubljane smo pod budnim očesom Hermana odrinili proti Fernetičem točno ob sedmih. Bilo je kar minus ena in megla, ki pa se je začela že pred Razdrtim topiti. Nanos je od daleč še imel oblačno kapo, ko pa smo se peljali mimo, se je že bleščal v soncu in bele zaplate snega, ki so ostale od zapadlega snega pred par dnevi, so sliko še polepšale. Časa je bil seveda na voljo še za »kavo ob cesti« pri Marcheju na Ravbarkomandi.

Pri Fernetičih smo prečkali mejo in na oni drugi strani v hladni burji pričakali kolego Francija, ki je »pi-bip« z motorjem opozoril na svoj prihod. Ker nismo nič zamujali, čas nam je celo ostajal, nas je odpeljal na tabor (cerkev z obzidjem) nad vasjo Col v občini Repentabor, kjer smo se malo razgledali na vse strani. Tile ostanki utrdbe in prenovljena cerkev z istim imenom stojita kar na živi skali in spominjata na obrambo pred Turki v času njihovih vpadov. Sonce sicer sije, ampak otopliti se pa zaradi vetra kar noče.

Franci nas popelje do velikega parkirnega prostora pred Zagradcem, kjer se zbirajo naši primorski prijatelji. Takole na hitro sem naštela najmanj 30 avtomobilov, s katerimi so prihajali planinci SPDT-ja. Seveda objemi, stiski rok ali pa samo preprosti pozdravi s tistimi, ki jih še ne poznamo. Prisrčno, kot vedno!

Ob 9.15 nastopi čas za pohod. Na nekam znan in prijazen teren se podajamo. Nizek, povečini hrastov gozd z grmičevjem in rujem, ki počasi spreminja barve od še čisto zelene do tiste značilne jesenske ognjevito oranžno rdeče barve. Res lepo! Pot je v bistvu široka in vznosa, zato nekje kar star beton, sicer pa je suho. Malo klanca, pa spet malo po ravnem, celo za kakšen meter se spustimo in spet dvignemo. Ves čas hodimo po italijanski strani meje, ki nas spremlja po desni, kot sem utegnila zaznati po nekih oznakah.

Naredimo okoli 330 metrov vzpona in po slabi uri smo na razglednem prostranem vrhu z nizko in široko dvignjeno manjšo ploščadjo, stolp bi mu težko rekli. Razgled je pa res enkraten.

Potem, ko nam Marinka pusti, da se malo okrepčamo, se ob spomeniku poklonimo Mariu, njihovemu že

davno preminulemu cenjenemu in vsestranskemu društvenemu kolegu. Marinka mu nameni res iskrene besede zahvale za vse, kar je plemenitega storil za društvo in tudi kot preprostemu človeku.

Nato se po drugi, malo daljši poti odpravimo navzdol proti vasici Repen z manj kot 900 prebivalci. Kolona je zelo raztegnjena, zato se dve mali skupinici vsaka po svoje vmes izgubita.

Ker pa, saj obstajajo mobiteli, se zadrega kmalu reši in pripomore, da spet pridemo skupaj v Zadržnem domu v Repnu. Oba kombija so nam nevidni palčki medtem prijazno pripeljali prav sem, da se nam ob odhodu ni bilo treba sprehoditi do njih. Ker nas je bilo veliko, smo nekateri lahko sedeli znotraj doma, drugi so se z vinom gredli zunaj. Najedli smo se, posladkali tudi, na koncu pa še loterija – srečelov. Eni so pač imeli srečo, drugi imamo pa ljubezen, pravijo. Seveda je Franci medtem zunaj ves čas vztrajno pekel kostanj, ki so ga medtem, ko smo se mi sprehajali po naravi, nekateri pridno rezali, da se je lažje zapekel. Naš Slavko je skoraj prste pustil tam, ko se je ponesreči urezal. Prva pomoč je seveda bila blizu in zadeva ni imela hujših posledic.

Iz notranjosti se od praznih miz, pol praznih kozarcev in s polnimi želodci vsi preselimo na prosto, kjer nas mladi glasbeniki navdušujejo s svojimi instrumenti, starejši pa z domačo pesmijo. Kar nekaj zelo ubranih glasov je bilo lepo poslušati, ampak hlad je naredil svoje.

Napočil je čas slovesa. Herman je zbral svoje ovčice, napokali smo se v oba kombija in odpeljali proti Ljubljani. V našem kombiju, ki ga je varno vozil Herman, je bilo čisto tiho. Malo smo urejevali vtise, malo pa dremali. Lepo je bilo!

VTISI S 40. POHODA NA TRIGLAV, 19.–21.8.2016

TOMO RUSIMVIČ

ČLANARINA PZS ZA LETO 2017 – MINIMALNE SPREMEMBE

Vir PZS: <https://www.pzs.si/novice.php?pid=11400>

OBJAVIL: MATEJ OGOREVC

Na podlagi 32. člena Statuta Planinske zveze Slovenije in na osnovi predhodnih usklajevanj je upravni odbor Planinske zveze Slovenije na svoji 12. seji, 17. novembra 2016, sprejel Pravilnik o članstvu posameznikov. Na podlagi 12. člena pravilnika se izda Navodilo za izvajanje Pravilnika o članstvu posameznikov.

Objavljamo izvleček iz Navodila za izvajanje Pravilnika o članstvu posameznikov.

Povzetek novosti pri članarini za leto 2017

V letu 2017 se na področju članarine uvajajo naslednje novosti:

- Uporaba Naveze je obvezna, izjemoma se lahko podatki o članih pošljejo še na predpisani elektronski tabeli, če poda soglasje predsednik MDO.
- Avtomatska izdelava končnega obračuna v informacijskem sistemu Naveza.
- Z 31. januarjem 2017 se ukinjajo stare planinske izkaznice s fotografijo člana.
- V Planinsko zvezo Slovenije (PZS) se lahko poleg zamejskih planinskih društev vključijo tudi druga planinska društva s sedežem v tujini, ki izpolnjujejo pogoje za včlanitev v PZS. Ta kategorija je sedaj kategorija B/ društva v tujini.
- Za člane planinskih društev, ki imajo sedež v Republiki Italiji in Republiki Avstriji, se kritje stroškov reševanja razširi tudi na gorstva v državi stalnega prebivališča.
- Pri planinskih dejavnostih v okviru osnovnega zavarovalnega jamstva se doda tudi dejavnost turnega deskanja na snegu.
- Pod turno kolesarjenje se uvršča kolesarjenje po asfaltnih, makadamskih, gozdnih, poljskih in drugih poteh ter stezah ob uporabi za ta namen primerne kolesarske opreme in obleke. Nesreče na urejenih cestah za motorna vozila in na kolesarskih stezah v urbanih okoljih niso vključene v zavarovalno kritje, razen v primerih, ko se nesreča zgodi v okviru turnokolesarske ture (obvezna uporaba ustrezne turnokolesarske opreme in obleke), kot je navedeno

v Prilogi. Kritje zajema do vključno 6. stopnje težavnostne lestvice.

Vrste in višina članarine za leto 2017

Vrste članstva	Višina članarine
A član z največjim obsegom ugodnosti	55,00 €
A/z družinskim popustom	50,00 €
B polnoletna oseba z osnovnim obsegom ugodnosti	25,00 €
B/z družinskim popustom	20,00 €
B1 oseba, starejša od 65 let, z osnovnim obsegom ugodnosti	18,50 €
S + Š srednješolec ali oseba s statusom študenta, do vključno 26. leta starosti, z osnovnim obsegom ugodnosti	16,00 €
S + Š/z družinskim popustom	12,80 €
P + O predšolski ali osnovnošolski otrok z osnovnim obsegom ugodnosti	7,00 €
P + O/z družinskim popustom	5,60 €
OPP oseba s posebnimi potrebami (oseba, ki ji je delno ali v celoti odvzeta poslovna sposobnost) z omejenim obsegom ugodnosti	7,00 €
OPP/z družinskim popustom	5,60 €

B/člani društev v tujini

B/člani društev v tujini je vrsta članarine samo za člane zamejskih planinskih društev in drugih društev s sedežem izven Slovenije, ki plačajo prispevek za PZS v višini 13,75 €, ugodnosti so z nekaterimi izjemami enake kot pri članarini B.

Tuji državljani, ki so člani slovenskih planinskih društev, imajo z upoštevanjem splošnih pogojev na voljo vse vrste članarine, razen B/društva v tujini.

Družinski popust

Do družinskega popusta so upravičene družine, ki plačajo članarino v isto društvo za vse družinske člane sočasno. Za družinske člane se poleg staršev štejejo še mladi do vključno 26. leta, ki niso zaposleni ali so brez lastnih dohodkov, ter osebe, ki jim je delno ali v celoti odvzeta poslovna sposobnost (OPP) in so člani družine. Za družino se šteje tudi mati samohranilka ali oče samohranilec z vsaj enim otrokom. Enako velja tudi za istospolne partnerje z otroki.

Razen enostarševskih družin je do družinskega popusta upravičena družina, ko se včlanita oba starša in otroci!

Družinski popust se obračuna na podlagi vnosa družinske povezave v informacijski sistem Naveza ali označitve članov iste družine v poimenskem seznamu članov v elektronski tabeli (tabela – Priloga 2). Višina popusta je 20 % za vsakega člana, razen za člane A, ki imajo popust enak nominalni višini popusta članov B (5 €). Člani B1 niso upravičeni do družinskega popusta.

Znižani prihodek iz družinskega popusta se deli v breme deleža sredstev društva in PZS.

Ugodnosti za člane Planinske zveze Slovenije

Znižana članarina

Kadar društvo kateremu od svojih dolgoletnih članov odobri znižano članarino zaradi slabega gmotnega ali zdravstvenega stanja, lahko to odobri v breme deleža svojih sredstev.

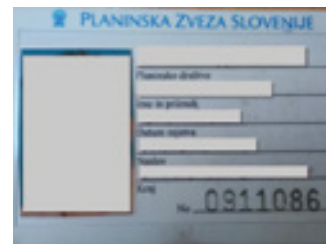
Članska izkaznica

V letu 2017 bomo nadaljevali izdajanje novih članskih izkaznic vsem novim članom. Članarino poravnajo v svojem društvu, enako kot do zdaj. Nove izkaznice bodo prejeli naknadno po pošti na stalni naslov, in sicer predvidoma v roku 7 delovnih dni po vnosu podatkov v Navezo. Stroške izdaje novih izkaznic krijejo člani sami in jih bo PZS zaračunala društvu, ta pa naj izkaznice zaračunajo članom. Člani A, B, B1 in S + Š, ki so izkaznice dobili v letih 2013, 2014, 2015 ali 2016, uporabljajo te izkaznice še naprej. Nove izkaznice dobijo proti plačilu člani, ki se bodo leta 2017 prvič včlanili v izbrano društvo. Novi član mora s članarino poravnati tudi člansko izkaznico.

Stare izkaznice ne veljajo več od 31. januarja 2017, ko se izteče članarina 2016.

Nova članska izkaznica

Stara članska izkaznica

V primeru, da član nima izkaznice, ker jo je izgubil ali pa je prišlo do spremembe podatkov ali je že zapolnil prostor za članske znamkice, se zanjo poda zahtevek izključno v Navezi ali prek portala www.clanarina.pzs.si. Na podlagi tega bo steklo naročilo dvojnika izkaznice. Cena izkaznice je v tem primeru enaka ceni nove izkaznice (2 €, DDV in poštnina sta vključena).

Izkaznice se pošiljajo z navadno pošto. Podatek o pošiljanju vsake izkaznice se zavede v Navezo in je sledljiv. Opozorite svoje člane, da prejetega pisma z izkaznico ne zavržejo skupaj z reklamnim gradivom in ostalo pošto.

Davčno potrjevanje računov

Društvo (ki letno presegajo 5.000 € pridobitnega prometa) mora skladno z računovodskimi pravili vsakomur, ki plača članarino, izdati račun. V kolikor posameznik plača članarino gotovinsko, je potrebno račun davčno potrditi (davčna blagajna). V nekaterih primerih je možno, da bo moral član za uveljavljanje zavarovanja priložiti tudi kopijo potrdila o plačilu. Za člane, ki so ažurno vneseni v informacijski sistem Naveza je potrdilo mogoče izdati tudi v Navezi.

Članom, ki dobijo nove izkaznice, morajo društva (ki letno presegajo 5.000 € pridobitnega prometa) zanje izdati račun – ne glede na to, ali so zavezanci za DDV ali ne. Cena izkaznice je 2 € (DDV in poštnina sta vključena).

Pristopna izjava

Pristopna izjava vsebuje zahtevane zakonske elemente, ki dajejo pravno podlago za vodenje evidence članstva. Vsak član, ki pristopne izjave ni izpolnil že v preteklih letih, in vsak novi član jo izpolni v letu 2017. Članom, ki so pristopno izjavo podpisali v preteklih letih in so člani istega društva, ni treba podpisovati novih pristopnih izjav. Član, ki je bil prej član enega društva in se včlani v drugo društvo, mora v novem društvu ponovno podpisati pristopno izjavo, saj je v novem društvu nov član.

Zavarovanje članov PZS za leto 2017

Člansko zavarovanje je sklenjeno pri zavarovalnici Adriatic Slovenica, d. d.. Z njo je sklenjena pogodba za nezgodno zavarovanje članov, zavarovanje stroškov reševanja v tujini s 24-urno asistenco in zdravstveno asistenco za tujino ter zavarovanje zasebne odgovornosti članov PZS. V zavarovanje je vključeno tudi zavarovanje odgovornosti Planinske zveze Slovenije in strokovnih kadrov PZS.

Zavarovalne vsote so enake kot lansko leto in so objavljene na spletni strani PZS.

Skleniti je mogoče tudi ugodno zavarovanje odgovornosti društev in njihovih članov za škodo, ki jo povzročijo pri izvajanju dejavnosti v okviru društva. Pogodbo bo vsako društvo sklenilo posamično.

Zavarovalno jamstvo

Zavarovalno kritje za posameznega člana začne veljati ob 24:00 tistega dne, ko je o plačilu članarine obveščena zavarovalnica. Za vse člane, ki bodo vneseni v informacijski sistem Naveza, se podatki prenesejo avtomatsko. Storitve 24-urne asistencije za organizacijo reševanja v tujini in zdravstvene asistencije za tujino se aktivira ob 24:00 istega dne, ko so bili podatki o članu posredovani zavarovalnici do 11.00, v nasprotnem se asistencija aktivira najkasneje ob 24.00 naslednjega dne.

Osnovno zavarovalno jamstvo

- pohodništvo do 6.500 metrov nadmorske višine;
- treking do 6.500 metrov nadmorske višine;
- gornišstvo do 6.500 metrov nadmorske višine (vključuje lažje plezanje do IV. stopnje po težavnostni lestvici UIAA);
- alpinizem in športno plezanje (tudi ledno) do 5.000 metrov nadmorske višine v naravi ali na za to ustrezno urejenih plezališčih in umetnih stenah ter balvansko plezanje;
- turno kolesarjenje: pod turno kolesarjenje se uvršča kolesarjenje po asfaltnih, makadamskih, gozdnih, poljskih in drugih poteh ter stezah ob uporabi za ta namen primerne kolesarske opreme in obleke. Nesreče na urejenih cestah za motorna vozila in na kolesarskih stezah v urbanih okoljih niso vključene v zavarovalno kritje, razen v primerih, ko se nesreča zgodi v okviru turno-kolesarske ture (obvezna uporaba ustrezne turno kolesarske opreme in obleke), kot je navedeno v Prilogi 1. Kritje je podano do vključno 6. stopnje težavnostne lestvice.
- turno smučanje, ko se turne smuči uporabljajo zgolj kot pripomoček za hojo oziroma spust po snegu pri izvajanju planinske dejavnosti (pripomoček za

doseganje cilja);

- turno deskanje na snegu;
- krpljanje, kadar so krplje pripomoček za hojo po snegu pri izvajanju planinske dejavnosti;
- prostovoljno vodništvo;
- prireditve in akcije v organizaciji PZS in planinskih društev, kritje obsega le čas izvajanja prireditve ali akcije;
- dejavnost planinskih krožkov v šolah, tudi v zaprtih prostorih;
- planinska orientacija (tudi organizacija tekem v planinski orientaciji).

Zavarovalno kritje ne velja za:

- alpinizem in športno plezanje brez dodatnega varovanja– solo plezanje nad IV. stopnjo po lestvici UIAA (plezanje posameznika brez varovanja),
- urbano plezanje (po urbanih objektih, plezanje po drevesih itd.),
- člane alpinističnih odprav, vendar se lahko ponudba za posamezno alpinistično odpravo pripravi naknadno,
- tekmovanja, razen kadar je to posebej dogovorjeno in zavarovano pod posebnimi pogoji,
- izključena je obveznost zavarovalnice za nezgode, ki nastanejo pri tekmovalnem turnem smučanju in heli smučanju,
- v turno kolesarstvo ne sodijo zvrsti gorskega kolesarjenja, kot so: spust, downhill, freeride in druge adrenalinske dejavnosti s kolesi.

Definicija alpinistične odprave:

Alpinistična odprava je odprava enega ali več članov, ki je organizirana v območju, ki se nahaja zunaj evropskih in turških gorstev, katere namen je, da prepleza novo smer ali ponovi že preplezano smer v steni, ostenju oziroma opravi daljše grebensko prečenje.

Splošni pogoji:

Vse dejavnosti je treba izvajati razmeram in znanju udeležencev primerno. Upoštevati je treba tudi priporočila stroke, trenutne razmere in splošna opozorila.

Ob nezgodi lahko zavarovalnica od PZS zahteva poročilo o nezgodi, iz katerega morajo biti razvidni opis dogodka in vsi podatki, potrebni za ugotavljanje zavarovalnega jamstva. S strani organov PZS ima zavarovalnica pravico zahtevati tudi preostala dokazila, potrebna za ugotavljanje zavarovalnega jamstva. Poleg teh pogojev veljajo še splošni pogoji zavarovalnice, ki so objavljeni na naši spletni strani.

KAJ JE NOVEGA NA NAŠI KOČI

TOMO RUSIMOVIČ

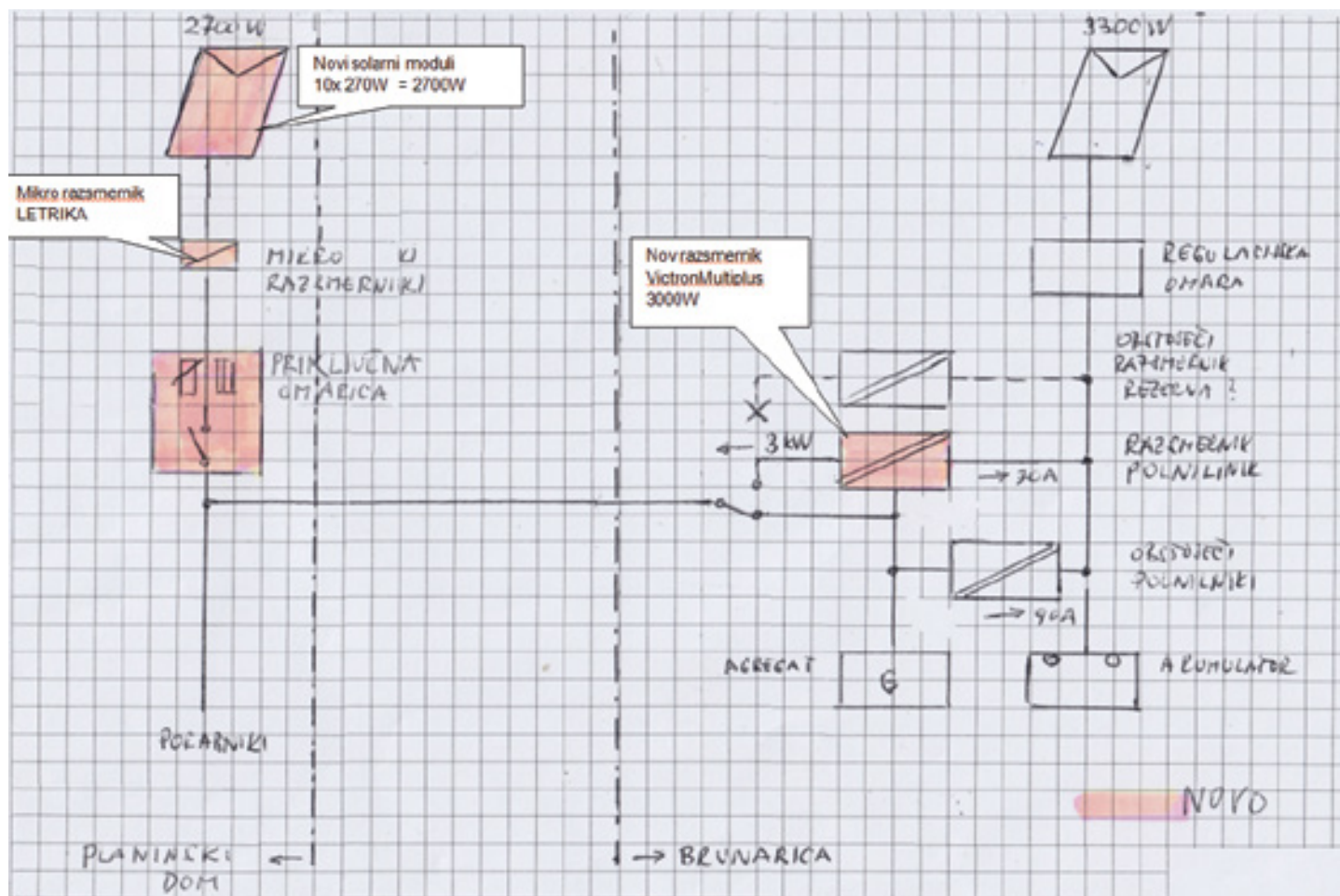
V zadnji številki Popotnika smo opisali nekatere novosti na naši koči: internet za potrebe davčne blagajne, stropni projektor in zamenjava akumulatorjev fotovoltaičnega sistema. Poleg omenjenega smo zamenjali tudi stare kuhinjske pulte in pomivalno korito ter tako izboljšali delovne razmere v kuhinji.

Investiciji, ki smo ju prijavili na Fundacijo za šport, smo formalno uspešno zaključili. Zamenjava akumulatorjev je bila izvedena že pred začetkom lanske sezone. Za investicijo v ogrevanje sanitarne vode s pomočjo fotovoltaičnih panelov pa je bila zaključena nabava materiala, čaka pa nas še montaža. Novi solarni moduli bodo montirani na strehi koč in bodo ob sončnem dnevu zagotavljali 10 x 270 W, skupaj 2.700 W električne energije za ogrevanje vode ali drugo porabo na koči. Z opisano investicijo bomo v

naslednji planinski sezoni zmanjšali porabo goriva za agregat in porabo plina za ogrevanje vode. To bo poleg stroškov obratovanja naše koč zmanjšalo tudi vpliv na okolje (ogljčni odtis) in izboljšalo bivalne razmere za naše večdnevne goste – planince, saj jim bomo omogočili tudi tuširanje na žetone, kar do sedaj ni bilo mogoče in je bila kopalnica le za potrebe osebja.

V decembru smo pripravili poročilo o investiciji in ga poslali na Fundacijo za šport, ki nam je še v lanskem letu nakazala nepovratna sredstva v višini 6.201,00 €.

Z vsemi tehničnimi izboljšavami, opuščanjem fosilnih goriv itd. postaja naša koč vedno bolj tehnično zahtevna za vzdrževanje. Potreba po dokumentaciji, kako delujejo elektrika, vodovod, telefonija, internet in davčna blagajna, je vse večja, kar predstavlja velik izziv za Odsek za organizacijo in poslovanje, da bo skupaj z Gospodarskim odsekom ažuriral obstoječo, večinoma zastarelo tehnično dokumentacijo.

Shema dodatnega sistema in povezava z obstoječim.

DELOVNA AKCIJA NA PLANINI PRI JEZERU, 27. 10.2016

TOMO RUSIMOVICH

(da si boste nekateri lažje predstavljali kaj počnemo na delovnih akcij ob zaključku sezone)

Udeleženci: Franc Bergant, Ivo Voler, Tomo Rusimovič

- Zaščita skladovnice bukovih drv za zimo. Zaščita smrekovih drv ob steni brunarice za zimo.
 - Zaščita lesa za drvarnico za zimo (cerado, ki je pokrivala les, smo porabili za zaščito skladovnice drv).
 - Merjenje kisline pred in po napolnitvi akumulatorjev (po navodilu Škarje iz KonTikija).
 - Kontrola napetosti akumulatorjev pred in po polnjenju (po navodilu Škarje iz KonTikija).
- Polnjenje akumulatorjev za zimo (akumulatorji so napol prazni in smo zagnali agregat za ca. 5–6 ur – po navodilu Škarje iz KonTikija).
- Zaščita solarnih akumulatorjev s penasto gumo.
 - Kontrola solarnega sistema brunarice (po navodilu Škarje iz KonTikija).
 - Kontrola izpihovanja vode iz vodovodnega sistema (nekaj vode v kuhinji smo še izpihali).
 - Nastavitev vab za miši.
 - Zaščita ključavnic na rezervoarjih (WD 40 + folija).
 - Praznjenje greznice (prvi zbiralnik grobih delcev) in odvoz »materije« v dolino na čistilno napravo Bohinjska Bistrica).
 - Prečrpavanje usedline iz biološkega dela v prvi prekat.

KO TI MAIL POBOŽA DUŠO TOMO RUSIMOVICH

V decembru smo prejeli čudovito sporočilo v katerem se javlja očka v imenu sina Jakoba, ki je bil poleti na planinskem taboru Andersen in je v decembrskih dneh obiskal kočo in poslal sporočilo. Jakobu in očku smo se zahvalili za skrb.

----- Posredovano sporočilo -----

Od: <xxxxxxxxx@yahoo.com>

Datum: 04. december 2016 22:49

Zadeva: Za: Ivo Voler

Za: pdlpp1974@gmail.com

Jakob (na desni strani) član PD Integral, ter bivši član Pikapolonic (VVZ Andersen-vzgojiteljica Nadka) sporoča oskrbniku Ivo da je s kočo na dan 4.12 vse v redu, da je lahko Ivo brez skrbi v dolini, ter mu obenem zeli Srečno Novo Leto!

Rok (očka)

PREŽIVITE DEL DOPUSTA NA PLANINI PRI JEZERU TOMO RUSIMOVICH

Ne koncu lanske planinske sezone smo se z oskrbniško ekipo pogovarjali, kaj bi lahko letos izboljšali, da bi bila koča optimalno zasedena. Čeprav več obiskovalcev predstavlja tudi več dela za našo ekipo, je veselje ob pogledu na zadovoljne planince in dobljene pohvale veliko večje kot vložen trud. Za oskrbniško ekipo so najbolj žalostni deževni dnevi, ko kočo obišče le nekaj mimoidočih planincev, ki spijejo le kak čaj ali kavo.

Do začetka sezone bomo skušali pripraviti zanimive 3- do 5-dnevne pakete dopustovanja po ugodnih cenah, ki bodo poleg lepote Fužinskih planin prepričale predvsem družine, da bodo nekaj dni dopusta preživeli tudi v hribih. Ta ponudba bo še posebej ugodna za naše člane, ki imajo dodaten popust pri spanju, zato vas že sedaj vabim, da načrtujete v tej smeri. V planu je tudi postavitve spletne strani koče v angleškem jeziku z opisom ponudbe koče in možnosti izletov v okolico. Skoraj polovico prometa naše koče naredijo tujci, zato jim bo treba posvetiti več pozornosti. Mogoče bi se bilo pametno tesneje povezati tudi z domačimi in tujimi turističnimi agencijami.

Časopis Jutro je daljnega leta 1934 napisal:

Vir: <http://www.gore-ljudje.net/novosti/108639/>

Ko postanejo dnevi v mestu neznosno vroči, je užitek že sama misel na dopust v planinskem zraku, izpreči iz vsakdanje enoličnosti dela, svobodno dihati – to je želja vsakega meščana, ki dan na dan srka vase prah in smrad po dimu in asfaltu. Če se sprehajaš v krasni okolici planinskega letovišča ali pa ure in ure počivaš zleknjen v dehteči planinski travi, si čez par dni povsem drug človek.

SMEH NI GREH

Planinec Slavko Krušnik je bil leta 1988 – torej še v tako imenovanih svinčenih časih – izdal knjigo »Smeh ni greh«. V poglavju »Masohizem posebne vrste« je objavil vrsto bolj ali manj posrečenih šal na račun planinstva. Preberite.

Ko bomo imeli veliko prostega časa, se bomo lahko bolj posvečali rekreaciji. Zdaj se posveča rekreaciji predvsem država, ko prireja olimpiade, univerziade, balkaniade, sredozemske igre in igrice, pa tudi druge jade, ki so največjega pomena za rekreacijo zlasti tistih mest in republik, v katerih se dogajajo.

Star izrek pravi: »Kar nas ne ubije, nas okrepi.« Zato podpiramo rekreacijo, ne samo z besedo, ampak tudi z dejanji. Človek je dolžan biti zdrav! Zato se pogumno smejemo! Smeh ne razveseljuje le duha, temveč tudi telo; po mnenju ameriškega zdravnika Williama F. Fryja je celo bolj zdrav in učinkovit kot sproščen tek. Pri smehu se želodčne mišice skrčijo, pljuča dobijo več kisika, zato bije srce dvakrat hitreje kot sicer in požene več krvi po telesu. Ruski avtorji telesnovzgojnih dejavnosti so izumili celo posebne dihalne vaje, pri katerih gre za sunkovito izdihavanje, podobno tistemu, ko se smejemo od srca. V tej knjigi pa so zbrane šale, ki jih je treba samo prebrati, pa že utegne priti do omenjenega sunkovitega izdihavanja in povečanega krvnega obtoka.

Zaradi moje posebne naklonjenosti do planinstva in do planink so najprej na vrsti šale s tega področja, pri čemer planinstvo – razen alpinizma – niti ni šport.

Za uspeh planinskega izleta je največjega pomena lepo vreme. (Pravijo, da je v lepem vremenu še na pokopališču lepo.) Zato ni čudno, če prihaja do pogovorov, kakršen je opisan spodaj.

Na meteorološki postaji zazvoni telefon. »Halo, je tam vodna postaja?« »Da.« »Ali bi lahko pri vas naročil lepo vreme za nedeljo?« »Seveda! Za koliko oseb pa?«

Planinski vodnik razlaga izletnikom na obali velikega jezera: »Če se od tod vidi obala na nasprotni strani, pomeni, da bo deževalo.« »Kaj pa, če se ne vidi?« zanima nekega izletnika. »Potem pa že dežuje.«

Kaj je za ameriškega humorista Marka Twaina najbolj žalosten prizor na svetu? »Najbolj žalosten prizor na svetu je pogled na skupino planincev, ki zjutraj ob štirih stoji pred planinsko kočjo, drgeta od jutranjega mraza in poslušata vodnika, ki našteva imena planinskih vrhov na obzorju, od katerih si ne bo nobeden nobenega zapomnil.«

»Kako je bilo na tvojem dvotedenskem dopustu? Je velikokrat deževalo?« »Ne, samo dvakrat: prvič šest dni in drugič sedem dni.«

Zakaj dež pada? Zato, ker je – za razliko od nekaterih politikov – uvidel, da se v oblakih ne da živeti.

Planinci so si postavili majhno kočjo. Ko po strahoviti burji, kakršne ne pomnijo niti najstarejši ljudje, vprašajo upravnika, ali je kočja kaj poškodovana, jim odgovori: »Ne vem, je še nisem našel.«

Planinca Tone in Stane hodita po ozki stezi skozi izredno »zračen« svet: levo stena, desno prepad. Nenadoma se Stane spotakne, izgubi ravnotežje in omahne v prepad. Tone za hip otrpne, nato se nagne nad prepad in zavpije: »Stane!« »Kaj je?« zasliši spodaj tovarišev glas. »A si še živ?« »Še!« »Kako pa to?« »Zato, ker še letim!«

»Ali planinci pogosto padajo v ta nevarni prepad?« vpraša izletnik. »Ne, ne, navadno pade vsak samo enkrat,« odgovori vodnik.

Planinca Jože in Miha hodita zelo previdno na robu prepada. Nenadoma se Jože oglasi: »Na tem mestu mi je pa lani padel vodnik v prepad.« »In ti poveš to kar tako, brez vsakega občutja?« »Saj ga ni bilo škoda,« pravi Jože, »je bila že starejša izdaja in nekaj strani je manjkalo.«

»Smešno in osupljivo nesorazmerje med tem, kar človek očitno pričakuje od nekega predmeta, in tem, kar dejansko vidi.« (Blaise Pascal)

»To noč sem imel grozne sanje,« toži Nace prijatelju v bivaku, »vso noč me je tlačila mora in zdelo se mi je, kot bi me kdo ščipal po desnem podplatu.« »Tudi

jaz sem preživel strašno noč,« pripomni Dušan, »leva noga mi je zmrznila; vso noč sem jo ščipal, a mi je šele zdaj oživila.«

Planinec sedi pred kočjo in začudeno gleda oskrbnika, ki prinaša tri steklenice piva: »Oprostite, naročil sem samo eno steklenico piva!« Oskrbnik se udari po čelu: »Hudiča, spet ta trapasti odmev!«

Planinca Mitja in Peter se vračata s hriba v dolino. Ko gresta mimo večje kmetije, se za njima zapodi velik bik, ki je bil očitno slabo privezan. Mitja se znajde in skoči v bližnjo lopo, Peter pa začne brezglavo teči okrog kmetije. Nazadnje biku spodrsne in pade, tako da Peter skoči najprej v lopo k Mitji, nato pa oba skupaj na še bolj varen kraj. Gledata se, zadihana, Peter še malo bolj kot Mitja, nazadnje pa Mitja spregovori: »Dober si bil! Če bi se meni zgodilo kaj takega, ne vem, kaj bi bilo; saj bi se še v hlače podelal!« »Na čem pa misliš, da je biku spodrsnilo?«

Planinec vpraša kmeta, ki sedi pred hišo na začetku velikega travnika: »Oča, če grem tule po bližnjici, ali mislite, da bom še ujel vlak ob pol šestih?« »Boste, boste!« odgovori kmet in doda: »Če se na travniku pase bik, boste pa ujeli še tistega ob pol petih!«

Znanca se v ponedeljek pogovarjata: »Kako je bilo na včerajšnjem izletu?« »Grozno! Ko smo se peljali na železniško postajo, nismo in nismo mogli najti gostilne, ko smo se vračali, pa nismo in nismo mogli najti železniške postaje.«

Resničen dogodek:

Smo na Vršiču, v Tičarici, v prostoru, kjer je točilna miza. Za mizo ob oknu je zbrana manjša, dobro

razpoložena družba, ki se je pred kratkim vrnila z uspešno opravljenega vzpona na Prisojnik: po grebenski poti gor, po Slovenski planinski poti dol. Primerna množina alkoholnih pijač stopnjuje veselo ozračje. Poleg obujanja vtisov in doživetij na vzponu je največ časa namenjenega šalam, ki prožijo salve smeha. Med pripovedovalci je najbolj prizadevna moja malenkost, kar družba blagohotno prenaša. Ta trud ne ostane skrit prikupni natakariči za točilno mizo. Dekle si prizadeva, da bi ujela vsaj kako šalo v celoti, vendar se ji to zaradi hrupa in dela, ki ga mora opravljati, redko posreči. Tudi jezik ji še dela težave, saj je iz južnih krajev domovine. Pijače začanja zmanjkovati, na vrsti za »rundo« sem jaz, zato vstanem od mize, stopim k dekletu in naročim manjkajoče maligane. Dekle me postreže in hkrati zaprosi, naj ji hitro povem kakšno šalo; očitno bi bila tudi ona rada deležna delčka naše veselosti. Toda – obide me tista hipna zloba, ki jo običajno sproži tako ali drugačno žicanje, zato ji povem – tudi zaradi premajhne samokontrole (vpliv alkohola!) – naslednjo šalo: »Gost pride v točilnico in naroči: »Prosim čaj brez ruma!« Natakariča reče: »Oprostite, ali je lahko brez žganja, kajti ruma trenutno nimamo?« Pričakujem smeh, toda dekle me hladno zavrne: »Tu pa ni nič smešnega.« Prešine me: šala je letela nanjo! Potrdilo se je staro pravilo: Smešno je vse, kar se dogaja ali zgodi drugemu. V zadregi se opravičim, odnesem pijačo družbi, nato pa se vrnem k dekletu in poskušam z vrsto najboljših šal popraviti slab vtis.

Za konec razdelka o planincih še štirje zelo prostodušni verzi neznanega avtorja:

»Živ in zdrav je moje geslo,
tud` če bi mi rit razneslo,
če bi mi pa rit razneslo,
bi si izmislil drugo geslo.«

IZLETI PD LPP 2017/18

datum, dan	izlet	zaht.	čas hoje	vodnik / pomočnik
MAREC 2017				
11.3. so	Veliki vrh - Košuta	Z		Stane Kragelj
25.3. so	Lubnik	L	3	Janez Medved
26. 3. ne	Srečanje z SPD Trst			Tomo Rusimovič / Herman Rednak
APRIL 2017				
1.4. so	Begunščica	Z		Stane Kragelj
8.4. so	Pufijev pohod na Čemšeniško planino	L		Tomo Rusimovič / Herman Rednak
22.4. so	Štampetov most	L		Franc Bergant
29.4. so	Mozirske planine	L	4	Marinka Koželj Stepic / Sonja Modic
MAJ 2017				
6.5. so	Komna-Lanževica	L		Stane Kragelj
13.5. so	Golica	L		Franc Bergant
20.5. so	Vrh Korena	L	6	Janez Medved
JUNIJ 2017				
3.6. so	Kalška Gora	Z	7	Andrej Počervina
JULIJ 2017				
13.7. - 16.7. če - ne	Peš na Planino pri Jezeru	L		Janez Lenaršič
22.7. so	Jalovec	ZZ		Janez Medved
AVGUST 2017				
18.8.-20. 8. pe - ne	Triglav mimo vrha Pokljuka	ZZ		Franc Bergant / Tone Trope
	Triglav Tominškova	ZZ		Tomo Rusimovič / Stane Kragelj
	Triglav iz Kota	ZZ		Andrej Počervina / Janez Medved
SEPTEMBER 2017				
9. 9. so	Viš	ZZ	9	Andrej Počervina / Janez Medved
16. 9. so	Mala Mojstrovka	ZZ		Stane Kragelj
OKTOBER 2017				
14.,15.10 so - ne	Stenar	Z		Stane Kragelj
23.10. so	Dovški Križ	ZB	7	Janez Medved
NOVEMBER 2017				
4.11. so	Izlet v neznano	L		Janez Lenaršič / Franc Bergant
11.11. so	Od Litije do Čateža	L		Franc Bergant
12.11. ne	Kostanjeva nedelja	L		Tomo Rusimovič / Herman Rednak
DECEMBER 2017				
9.12. so	Krim	L		Stane Kragelj
23.12. so	Srečanje pr Mehačk	L		Tomo Rusimovič
JANUAR 2018				
5. 1. pe	Nočni pohod na Grmado	L		Franc Bergant
13.1. so	Kamniško sedlo	L	4	Janez Medved
20.1. so	Slivnica	L	4	Marinka Koželj Stepic
27.1. so	Planina pri Jezeru	L		Stane Kragelj
FEBRUAR 2018				
3.2. so	Zelenica-Suho rušje	Z		Stane Kragelj
PLANINSKA POTEKANJA				
22.-24.6.	Velebit			Janez Lenaršič
19.-29.7.	Korzika			SPD Trst
26.-30.8.	Bosna: planinarjenje,rafting			Tomo Rusimovič